திருமால் அருள் வேட்டல்

திருவாளர் - திரு. வி. கலியாணசுந்தரனூர்

பாடியது

சாது அச்சுக்கூடம்

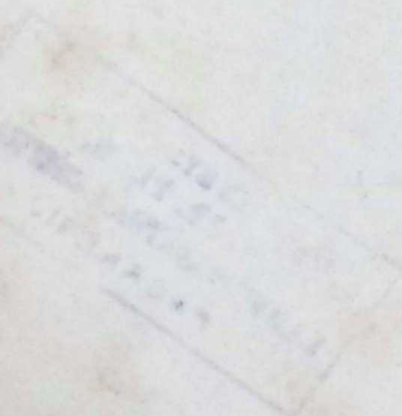
இராயப்பேட்டை

சென்னை

1938

விலை
அணு 4

முன்னுரை

3556

"வணங்கும் துறைகள் பலபல வாக்கி மதிவிகற்பால்
பிணங்கும் சமயம் பலபல வாக்கி அவையவைதோ
றணங்கும் பலபல வாக்கிநின் மூர்த்தி பரப்பிவைத்தாய்
இணங்குநின் ஞேரையில் லாய்நின்கண் வேட்கை எழுவிப்பனே"

—நம்மாழ்வார்

சமயம் ஒன்ரு? பலவா? இவ்வினுவிற்கு 'ஒன்று' என்று விடையிறுப்போர் தொகை மிகச் சிறியதா யிருக்கும்; 'பல' என்று விடையிறுப்போர் தொகை மிகப் பெரியதா யிருக்கும். இது தற்கால உலக நிலை. இந்நிலை நாளடைவில் மாறுதல் அடையும்.

எனது வாழ்வுநூல் உருக்கொண்டு வருகிறது. அந்நூலைத் திறந்து சமயப் பகுதியைப் பார்த்தால் எனது சமயநிலை புலனுகும். சிறு வயதில் என்னுள்ளத்தில் பல சமய உணர்வே திகழ்ந்துநின்றது. பின்னே பல சமய நூலாராய்ச்சியும், பல பெரியோர் கூட்டுறவும், வேறு பல நிகழ்ச்சிகளும் பல சமய உணர்வை வீழ்த்தின. இப்பொழுது யான் சமரச சன்மார்க்க சங்கத் தொண்டு செய்து வருகிறேன்.

எச்சமய நூலை ஆராய்ந்தாலும், அதன்கண் 'ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்' என்னும் உண்மையே விளங்கா நிற்கும். அவ்வுண்மை நாளடைவில் ஒரு சமய உணர்வை நிலைபெறுத்தும். அவ்வொரு சமயமே சமரச சன்மார்க்கம் என்பது.

உலகம் பலவிதம்; மக்கள் மனேநிலையும் பலவிதம். ஒவ்வொருவர்க்கு ஒவ்வொருவித உணவு ஒவ்வொருபோது விருப்பூட்டுவதைப் பார்க்கிறேம். முடிவில் நிகழ்வதென்ன? உணவின் வடிவங்கள் மறைந்து ஒன்ருகின்றன. அதேபோல அவரவர் தத்தம் மனேநிலைக்கேற்றவண்ணம் ஒவ்வொரு மதத்தை ஏற்று ஒழுகுகிருர்; முடிவில் எல்லாம் ஒன்றே ஆகும்.

எவர் மனம் எம்மதத்தை நாடுகிறதோ அவர் அம்மதம்பற்றி யொழுகலாம். ஆனால் அவர் பிறர் ஏற்றொழுகும் மதங்களை நிந்தித்த லாகாது. பிற மதங்களை நிந்திப்போர், தம் மதத்தையே தாம் நிந் தித்துக் கொள்வோராவர். நிந்தனை ஆன்ம விளக்கத்துக்கு எப் பொழுதும் துணைசெய்யாது. நிந்தனையற்ற மனமே நின்மலமாகும். நிந்தனையின்றித் தம் மத வழியே நின்றொழுகுவோர் பிற மதங்க ளெல்லாம் தம்மதத்தில் விளங்கும் நுட்பத்தை நாளடைவில் தெளி யப் பெறுவர். அத்தெளிவு, பன்மைச் சமய உணர்வை ஒழித்து, ஒருமைச் சமய உணர்வை நிலைபெறுத்தும். அவர்க்குக் கடவுள் ஒன்றே என்பதும், அக்கடவுளுக்கு உலகில் பல பெயர்கள் வழங்கப் படுகின்றன என்பதும், பெயர்களைக் கடவுளாக் கொண்டு பன்மை உணர்வுக்கிரையாவது தவறு என்பதும், பெயர்களின் பொருள் ஒன்றே என்பதும், இன்ன பிறவும் நனி விளங்கும். அவர் கடவுளை எப்பெயராலும் வழிபடுவர். அவர்க்கு எம்மதக் கோயிலும் தெய்விக நிலையமாகவே தோன்றும்.

இறை யொன்றே. அதற்குரிய நிலைகள் பல உண்டு. அவை களில் இங்கே குறிக்கத் தக்கன மூன்று. ஒன்று, வாக்கு மனம் முத லிய எல்லாவற்றையுங் கடந்தது; மற்றொன்று இயற்கையைக் கோயிலாக் கொண்டது; இன்னொன்று குருவின் உள்ளத்தைக் கோயில்கொண் டிருப்பது. இம்மூன்றனுள் பின்னிரண்டே வழி பாட்டுக்கு உரியன. முன்னையது வழிபாட்டுக்கு உதவாதது.

வாக்கு மனமுடையார், வாக்கு மனங் கடந்த கடவுளை எப்படி வழிபடுவது? அந்நிலை, வழிபாட்டையுங் கடந்த ஒன்று. அது பேச்சற்றது. இயற்கைக் கோயிலும் குருவின் உள்ளக்கோயிலுமே வழிபாட்டுக்கு உரியனவாம். இவ்விரண்டையும் உலகம் பலப்பலமுறை யில் வழிபட்டு வருகிறது.

இறை உயிர்; இயற்கை உடல். இயற்கையுடல் ஒரு கோயில். உடலாகிய கோயிலை வழிபடுவது உயிராகிய இறையை வழிபடுவ தாகும். இதுவே இயற்கை வழிபாடென்பது.

இயற்கைக் கோயிலைப் பண்டைக்காவியரும் ஓவியரும் பலதிற உருவங்களாக வரைந்தும் வடித்தும் உலகுக்கு வழங்கினர். அவ்வுரு

வக்குறிகள் பிற்காலச் சிற்பக்கோயில்களில் அமைக்கப்பட்டன. சிற்பக் கோயில்கள் தத்துவங்களை அறிவுறுத்தும் பள்ளிகளாகவே முன்னை நாளில் கொள்ளப்பட்டன. அவைகளின் உள்ளக்கிடக்கைகள் நாளுக்குநாள் மறையலாயின.

சிற்பக்கோயில்களிலுள்ள உருவங்கள், இயற்கை இறையல்ல. அவைகள் இயற்கை இறையின் தத்துவங்கட்கு அறிகுறிகளாகவே நிற்கின்றன. அவைகளை நுண்மதியால் ஆய்ந்து பெருக்கிப் பார்த்தால், அவைகள் இறை உயிர் என்பதையும், இயற்கை உடல் என்பதையும் நன்கு விளங்கச் செய்யும். இறை உயிராகவும், இயற்கை உடலாகவுமுள்ள உண்மையினின்றும் காவியர் ஓவியர் வாயிலாகப் பிறந்த தத்துவக்கலையின் குறிகளே சிற்பக் கோயில்களிலுள்ள இறையின் படிவங்கள். தத்துவ நுட்பமுணர்ந்து செய்யப்படும் வழிபாடு, இயற்கையை உடலாக்கொண்ட இறையினிடஞ் செல்லுதல் ஒருதலை.

குரு வழிபாடும் உலகிடைப் பலவகையில் நிகழ்ந்து வருகிறது. குருவின்உள்ளம் மாசற்றது. அங்கே இறையொளி நீக்கமற மிளிர்ந்து கொண்டிருக்கும். இறையொளி தோன்றி விளங்கும்இடம் கோயிலே யாகும். ஆகவே, குருவழிபாடும் கடவுளுக்கே செல்வதெனக்கொள்க.

இந்நூற்கண் இறைவனது மூன்று நிலையும், அவனுக்குரிய இருவித வழிபாடும் ஆங்காங்கே நிகழ்கின்றன. அவை தத்துவ நோக்கர்க்குக் காட்சியளிக்கும்.

இறைவன் பேர் ஊர் ஒன்றுமில்லாதவன். அவனுக்கு உலகம் புனைந்துள்ள பெயர்கள் எண்ணிறந்தன. அப்பெயர்களுள் திருமால் என்பதும் ஒன்று.

மால் என்பதற்குப் பெரியன் என்பது பொருள். எல்லார்க்கும் பெரியன் எவன்? இறைவன் ஒருவனே. அதனால் அவன், மால் என்றும் போற்றப்படுகிறான். அவனிடம் அருட்டிரு உண்மையால் அவன் திருமால் என்று அழைக்கப்படுகிறான். ஆண்டவன் ஒருவனே பெரியன் என்பது திருக்குரானில் சிறப்பாக வலியுறுத்தப் படுவது ஈண்டுச் சிறப்பாகக் குறிக்கத் தக்கது.

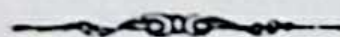
ஆண்டவனுக்குரிய வழிபாடுகள் பலதிறத்தன. அவைகளுள் ஒன்று பாமாலை வழிபாடு. 'அர்ச்சனை பாட்டேயாகும்' என்பது சேக்கிழார் திருவாக்கு.

யான் பாடுந் தொழிலையே ஏற்றிருப்பவனல்லன். எனது வாழ்நாள் பெரிதும் பேச்சிலும், உரைநடை எழுதுவதிலும் கழிந்து வருவது தமிழ் நாட்டவர்க்குத் தெரியும். இளமை தொட்டுப் பாடுந் தொழிலிலேயே யான் ஈடுபட்டிருப்பேனாயின், ஆண்டவனுக்கு ஆயிரக்கணக்கில் பாமாலை சூடும் பேறு பெற்றிருப்பேன். அப்பேறு பெறாத அடியேன் ஆண்டவனைப் பாமாலையால் வழிபட ஒரோ வழி முயல்வதுண்டு. அம்முயற்சியின் பயனாக வெளிவந்தனவற்றுள் இத் 'திருமால் அருள் வேட்டலும்' ஒன்று.

யான் ஆண்டவன் அருள் பெறாதவன்; அதுபற்றியே அவன் 'அருள்வேட்டு' நிற்கிறேன். அருளிலான் பாட்டில் எத்துணையோ மருளும், இருளுமிருத்தல் இயல்பு. பிழை பொறுத்தருளுமாறு நேயர்களை வேண்டுகிறேன்.

இராயப்பேட்டை
சென்னை
10—3—1938

திருவாரூர் - வி. கலியாணசுந்தரன்.

திருமால் அருள் வேட்டல்

1. தென்திருப்பேரை

பேரை அரைசே! பேரை அரைசே!
பெரிதுநின் னரசே பெரிதுநின் னரசே
நின்னா ராட்சி மன்னா இடமிலை
விண்ணெலாம் ஆட்சி மண்ணெலாம் ஆட்சி
கடலெலாம் ஆட்சி காற்றெலாம் ஆட்சி
ஒளியெலாம் ஆட்சி ஒலியெலாம் ஆட்சி
சிறியதிற் சிறிதிலும் பெரியதிற் பெரிதிலும்
ஆட்சி நினதே ஆட்சி நினதே
எங்கும் ஆட்சி தங்கும் மாட்சியால்
கூர்த லாங்காங் கூர்தல்நின் னருளே
மீனமாய் ஆமையாய் ஏனமாய்ச் சிங்கமாய்க்
குறளனாய் மழுவனாய் அறவில் வீரனாய்க்
கலப்பை ஆளியாய் உலப்பில் குழலனாய்
உலகை ஓம்பும் அலகிலா ஆட்சி
அங்கிங் கெனாமல் எங்கும் அறிவாய்ச்
செறியும் இறைவ! சிறிய நெஞ்சில்
நின்னை எங்ஙன் உன்னுவல் அம்ம!
என்றன் பொருட்டோ தென்திருப் பேரையில்
பொருநைக் கரையில் கருணை பொழிய
மணியொளிர் முடியும் அணிகிளர் மாலையும்

தண்மரைக் கண்ணும் கண்மலர் நோக்கும்
பவள வாயும் தவள நகையும்
நீல மேனியும் கோல மாவும்
ஆழி வளையும் வாழிசெங் கையும்
மின்னொளி உடையும் பொன்னருள் அடியும்
கொண்டது கொல்லோ அண்டர் நாயக!
அழகிய வடிவம்! அழகிய வடிவம்!
நெஞ்சே! நினையாய் நெஞ்சே! நினையாய்
பாழு நெஞ்சே! வாழ நினையாய்
வேடமும் கோலமும் நாடவும் வேண்டாம்
நீட்டலும் மழித்தலும் காட்டலும் வேண்டாம்
துறத்தலும் உலகை ஒறுத்தலும் உடலை
வேண்டாம் வேண்டாம் பூண்தா ரணிந்து
மண்ணை வெறாது பெண்ணுடன் வாழ்ந்து
பொருளை ஈட்டியும் அருளை நீட்டியும்
நெஞ்சே! நினையாய் நெஞ்சே! நினையாய்
முனைப்பற நினைவாய் வினைப்பற் றறுப்பாய்
அழக னிருக்கப் பழகு நெஞ்சே!
வேண்டுவன் இதுவே ஆண்டகைப் பொருளே!
வருக வருக அருள வருக
அண்ணா வருக வண்ணா வருக
அய்யா வருக மெய்யா வருக
இறையே வருக மறையே வருக
ஆலிலே துயிலும் மூலமே வருக
கரியினுக் கருளிய அரியே வருக
சேயினைக் காத்த தாயே வருக
குன்றை எடுத்த கன்றே வருக
சாதி இல்லா நீதி வருக

மதப்போர்க் கேட்டா இதமே வருக
நிறத்திமிர் காணு அறமே வருக
அறிதுயில் புரியும் அறிவே வருக
அன்பில் விளங்கும் இன்பே வருக
அத்த! நின்னருள் மொய்த்த நெஞ்சம்
உருகும் உருகும் அருகும் போர்கள்
பலப்பல மொழியில் பலப்பல பெயர்கள்
பகர்ந்த சான்ரூேர் நுகர்ந்த இன்பம்
ஒன்றே அன்ரூே நன்றே தெளியின்
ஒருவ நிற்கே மருவிய பெயர்கள்
பலவெனும் உண்மை நிலவுதல் உறுதி
எப்பெயர் நின்பெயர் எப்பதி நின்பதி
எவ்வுரு நின்னுரு எம்மொழி நின்மொழி
பேரெலாம் நீயே பேரிலான் நீயே
பதியெலாம் நீயே பதியிலான் நீயே
உருவெலாம் நீயே உருவிலான் நீயே
மொழியெலாம் நீயே மொழியிலான் நீயே
எல்லாம் நீயே எல்லாம் நின்னில்
பேரையில் பொலியும் பெருமை அழகு
தத்துவ நுட்பச் சத்தியம் விளக்கும்
போதம் அழிந்த நாத முடிவிலே
பணிசெயும் நெஞ்சம் அணிசெய அரசே!
வருக வருக அருள வருக
வருக வருக குருவாய் வருக
தென்தமிழ் கமழும் தென்திருப்
பேரை அரைசே! பேரை அரைசே!

---

2. ஆழ்வார் திருநகர்

பன்னிறத்து மீன்களெலாம் பார்த்தனுப்புந் தண்பொருநை
பொன்மணியும் பூவும் பொருதாழ்வார்—நன்னகரில்
வீற்றிருக்கும் பெம்மானே வேண்டுகின்றேன் சேவடியை
ஏற்றருள்செய் இன்றே இசைந்து. க

தாழ்குழலா ரெல்லாந் தமிழ்ப்பொருநை நீராடி
ஆழ்வார் மொழியோதும் அன்புநகர்—வாழ்வாய்
இறவாத இன்புபெற ஏழையேன் வந்தேன்
அறவாழி காட்டி அருள். உ

பூம்பழன மெங்கும் பொலியுங் குருகூரில்
தேம்பொழி லென்னத் திகழ்பொருளே—பாம்பணையில்
எம்மானே வந்தடைந்தேன் ஏழை எனக்கிரங்கிச்
செம்மாலே செந்நெறியிற் சேர். ௩

ஆறுய்ப் பொழிலாய் அழகுவிளை அன்புருவே
தேறுதார் தேறத் திருக்குருகூர்ப்—பேறுய்
எழுந்து நிலவுபொழி இன்பமே வெம்மை
விழுந்தேன் எடுத்தாள் விரைந்து. ௪

எங்கு நிறைபொருளே எவ்வுருவும் நீயென்றால்
பொங்கு குருகூர்ப் பொலிவோனே—தங்கத்
தனியிடங்கள் கொண்டதென்ன ? தத்துவமே என்று
பனிமலர்த்தாள் வந்தணைந்தேன் பார். ௫

பார்தனிலே பத்துருவம் பண்டெடுத்தாய் என்னுஞ்சொல்
கூர்தல் அறத்தைக் குறிப்பதென—ஓர்ந்துணர்ந்தோர்
ஆரமுதே ஆழ்வார் அருள்நகரில் ஆண்டவனே
சீரருளில் சேர்த்தெனையாள் தேர்ந்து. ௬

பத்துப் பிறப்பையோட்டிப் பாவலர்கள் செய்தகதைத்
தத்துவத்தை யோர்ந்து சரணடைந்தேன்—பத்திமிகு
நல்லோர் உளமுறையு நாதனே தென்குருகூர்ச்
செல்வா எனக்குவழி செப்பு. எ

பத்துப் பிறப்பைப் பகுத்துணர்ந்தால் இவ்வுலகில்
செத்துப் பிறவாத் திறம்விளங்கும்—சித்தரெலாம்
பார்க்க அறிதுயில்செய் பாம்பணையாய் தென்குருகூர்ச்
சேர்க்கை அருளாயோ செப்பு. அ

மலையாய்க் கடலாய் மகிழ்வூட்டும் மாண்பே
கலையாய்க் குருகூரில் கண்டேன்—அலையா
மனம்வேண்டி வந்தேன் மலரடியை என்னுள்
புனைந்தாள்வாய் இன்றே புரிந்து. கூ

விண்ணீல மென்ன விளங்குந் திருமேனி
உண்ணிடின் வெம்மை ஒழியுமால்—தண்ணீர்மை
ஆழ்வார் திருநகரில் ஆண்டவனே நின்னருளால்
வாழ்வா ருடன்சேர்த்து வை. க0

---

3. திருமாலிருஞ்சோலை

தென்பாண்டிச் செல்வம் திருமா லிருஞ்சோலை
அன்பால் தொழுதுய்ய ஆர்த்தெழுவாய் நன்னெஞ்சே. க

விண்ணவரும் மண்ணவரும் வேட்குந் திருச்சோலைத்
தண்மையிலே மூழ்கித் தயைபெறுவாய் நன்னெஞ்சே. உ

செல்வமெலாம் பூக்குந் திருமா லிருஞ்சோலை
செல்ல நினைந்தாலும் செம்மையுறும் நன்னெஞ்சே. ௩

காணாத காட்சியெலாம் காட்டும் பெருஞ்சோலை
வாணாள் வழுத்திநின்றால் வாழ்வுவரும் நன்னெஞ்சே. ௪

வண்டினங்கள் பண்பாடி வாழுந் திருச்சோலை
கண்டு பணிந்தால் கருணைவரும் நன்னெஞ்சே. ௫

சாதிமதக் கட்டெல்லாந் தாண்டின் பழச்சோலை
நீதியிலே நிற்கும் நினைப்புறுவாய் நன்னெஞ்சே. ௬

உள்ள சமயமெலாம் ஓலமிடும் பூஞ்சோலைக்
கள்ளருந்துங் கல்வி கதிகாட்டும் நன்னெஞ்சே. ௭

எல்லா உயிரும் இருக்க இடமருளும்
வில்லார் இருஞ்சோலை வேண்டுதல்செய் நன்னெஞ்சே. ௮

எவ்வுயிர்க்கும் இன்பநல்கும் ஏமத் திருச்சோலைச்
செவ்வியிலே தோயாது செல்லுவதோ நன்னெஞ்சே. ௯

உலகெலாந் தோன்ற உயிராகும் பூஞ்சோலை
பலகலையாய் நின்றருளும் பண்புணர்வாய் நன்னெஞ்சே. ௧௦

சொல்லுக் கடங்காச் சுகச்சோலை ஞானநல்கும்
கல்வியாய் நிற்குங் கருத்துணர்வாய் நன்னெஞ்சே. ௧௧

ஏழிசையாய் நிற்கும் இருஞ்சோலை எண்ணிஎண்ணித்
தாழிசையாற் பாடித் தழுவுவாய் நன்னெஞ்சே. ௧௨

பழமைப் பழமைக்கும் பண்பாம் பழஞ்சோலைக்
கிழமைக் குறிநின்றால் கேட்குமொழி நன்னெஞ்சே. ௧௩

புதுமைப் புதுமைக்கும் புத்துயிராம் பூஞ்சோலைப்
பதுமையாய் நின்றுன்னப் பாயுந்தேன் நன்னெஞ்சே. ௧௪

சித்தர்தம் உள்ளத்தில் தேனொழுக்குஞ் செஞ்சோலைப்
பித்தங்கொண் டானந்தப் பேறுறுவாய் நன்னெஞ்சே. ௧௫

இயற்கைத் திருமா விருஞ்சோலை இங்கிருப்பச்
செயற்கை அலகையிடஞ் செல்லுவதென் நன்னெஞ்சே. கசு

செம்மைவழித் தண்மைபொழி செஞ்சோலை சேராதே
வெம்மையிலே வீழ்ந்தால் விரதம்போம் நன்னெஞ்சே. கஎ

பத்தருக் கெஞ்ஞான்றும் பண்பார் திருச்சோலை
முத்திக் கரையென்றே முன்னுவாய் நன்னெஞ்சே. கஅ

பச்சைப் பசுஞ்சோலைப் பள்ளியினைப் பாராதே
நச்சுமிழும் வெம்மையிலே நண்ணுவதென் நன்னெஞ்சே. கசு

அருனெறியை ஓம்புநருக் கன்பார் திருச்சோலைப்
பொருளுணர்ந்து போற்றிப் புகக்கற்பாய் நன்னெஞ்சே. உ0

பறவையெலாந் தங்கும் பழச்சோலை இங்கிருப்பத்
துறவையுன்னி ஓடுதலும் சூதாகும் நன்னெஞ்சே. உக

அரும்புமலர் காய்கனிகள் ஆர்ந்த திருச்சோலை
விரும்பின் அறங்கூடும் வேருணர்வாய் நன்னெஞ்சே. உஉ

உண்ணஉண்ணத் தித்திக்கும் ஓங்கு கனிச்சோலை
கண்ணினுற் கண்டாலும் காப்புவரும் நன்னெஞ்சே. உங

என்று மழியா தினிக்கும் பெருஞ்சோலை
ஒன்றே உளதென் றுணர்ந்திடுவாய் நன்னெஞ்சே. உச

வினையும் விதியும் விளைநோயும் பொற்சோலை
நினையாத மாக்களுக்கே நேர்தலறி நன்னெஞ்சே. உரு

செய்த பிழைக்கிரங்கிச் சிந்தித்தால் செஞ்சோலை
உய்யு நிலைகூட்டும் உண்மையுணர் நன்னெஞ்சே. உசு

தமிழாய்த் தழைத்துநிற்குந் தண்மை இருஞ்சோலை
அமிழ்துண்ட அன்பருக் கன்பாவாய் நன்னெஞ்சே. உஎ

ஆழ்வார்கள் சூழ்ந்துநிற்கும் ஆனந்தத் தேன்சோலை
பாழ்பிறவி போக்கப் பணிசெய்வாய் நன்னெஞ்சே. உஅ

ஆண்டா ளேனுங்கோடிசூழ் அன்புத் திருச்சோலை
வேண்டாதே சென்றால் விறலிழப்பாய் நன்னெஞ்சே. உகூ

ஆழ்வார் தமிழ்ப்பாட்டாய் ஆர்ந்த இருஞ்சோலை
வாழ்வே உரியதென்று வாழ்த்துவாய் நன்னெஞ்சே. ௩0

---

4. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்

ஓசை ஒலியாய் உலகமெலாம் ஓங்கும் பொருளே உனையடையும்
ஆசை கொள்ளா தயர்ந்தொழிந்தேன் ஆவி சாவி யாகாமல்
பாசை படரா மனமருளாய் பரமா வில்லி புத்தூரா
வாச மலர்கள் சூட்டியநல் வாழ்வாம் ஆண்டாள் பெருமாளே.

உலகை உடலை உவந்தளித்த ஒருவன் நீயென் றுணராத
கலதி இனத்தில் நாளுங் கலந்தே கெட்டேன் கெட்டேனே
அலகில் பிழைகள் பொறுத்தாளும் அருளே வில்லி புத்தூரில்
இலகு பெரிய பெருமாளே இனியஆண்டாள் இறையோனே.

நல்ல பிறவி எனக்களித்தாய் ஞானம் பெற்றே உயவேண்டி
அல்ல நிகழ்த்தி அடிமறந்தேன் அருளுக் குரிய னாவேனே
கல்லை மண்ணைச் சோறக்கிக் களித்தும் பிள்ளை எனவாழ்ந்தேன்
வில்லி புத்தூர் வாழ்மணியே வெற்றி ஆண்டாள் பெருமாளே.

எல்லாப் பொருளும் நீயென்றே இசைக்குங் கலைகள் பலகற்றேன்
வல்லாய் வாழ்வில் அவ்வுண்மை மலர்ந்தால் உய்வேன் உய்வேனே
நல்லாய் அருள நீயன்றி ஞாலந் தன்னில் பிறருளரோ
சொல்லாய் வில்லி புத்தூரா தூய ஆண்டாள் துணையோனே.

எங்கும் எல்லாம் நீயென்றே எளிதில் இசைக்கும் நிலைவேண்டேன்
தங்கி வாழ்வில் நிறையுறவே தாளை வழிபட் டுய்யநினைந்
திங்கு வந்தேன் அருள்புரியாய் ஈசா வில்லி புத்தூரில்
செங்கை ஆழி வளையேந்துஞ் செல்வா ஆண்டாள் சேகரனே.

சாதி சமய நினைவெல்லாம் தடையே நின்றன் நினைவினுக்கு
நீதிப் பொருளே அக்கடலை நீந்தி நீந்தி அடிசேர்ந்தேன்
ஆதி அந்த மில்லாத அகண்டா காரப் பேரறிவே
சோதி வில்லி புத்தூரா துணைசெய் ஆண்டாள் துணையோனே.

ஆல வெம்மை ஆற்ருமல் அடியேன் வந்தேன் ஐயாநின்
நீல மேனி நிலவினிலே நின்று மூழ்கித் தண்மையுறக்
கோலங் காட்டி எனையாளாய் கோதில் வில்லி புத்தூரா
சீல மில்லேன் சிறுநாயேன் தெய்வ ஆண்டாள் பெருமாளே.

பொன்னார் முடியும் பூவடியும் பூத்த விழியும் செவ்வாயும்
மின்னார் மார்பும் மலர்க்கையும் மிளிரு நீல உருக்கோலம்
என்னே ! நெஞ்சில் நிலைக்கவினை இரியும் வில்லி புத்தூர்வாழ்
மன்னே மணியே மாமருந்தே மறைசோல் ஆண்டாள் மனத்தோனே.

உன்றன் நீல மேனியிலே ஒன்றி ஊன்றி உளம்வைத்தால்
என்றன் கரண வெம்மையெலாம் இனிமைத் தண்மை பெறலுறுதி
அன்றி லகன்றி லுடனுடும் அடவி வில்லி புத்தூரில்
நன்று செய்யு நலநலமே நங்கை ஆண்டாள் பெருமாளே. ௬

உருவோ பேரோ ஒன்றுமிலாய் உனக்கோ உலகம் உரைத்துள்ள
உருவோ பேரோ பலபலவே உண்மை யொன்றே எனத்தெளிந்தேன்
உருவோ டுறவு கொளவருளாய் ஓங்கு வில்லி புத்தூரில்
உருவே கருவே உயர்வான ஒளியே ஆண்டாள் பெருமாளே.

---

5. திருவரங்கம்

இருளிலே கிடந்த என்றனுக் கிரங்கி
ஈந்தனை உலகமும் உடலும்
அருளிலே பெற்ற நன்றியை மறந்தேன்
அகந்தையால் எனதெனக் கொண்டேன்
மருளிலே வீழ்ந்தேன் மறவினை புரிந்தேன்
மாயனே பிழைபொறுத் தாளாய்
தெருளிலே இனிக்குந் தெள்ளிய அமுதே
தெய்வமே அரங்கநா யகனே. க

துன்பிலே அழுந்தித் துயருறு கின்றேன்
தூயனே ஞானவா ரிதியே
அன்பிலே மூழ்கி அழுகிலேன் பலவா
றலைந்தலைந் தயர்ந்தனன் நாளும்
என்பெலாம் உருக எண்ணிலேன் பாவி
எங்ஙனம் உய்குவன் அந்தோ
இன்பமே என்னை யென்றுகொ ளருளால்
ஈசனே அரங்கநா யகனே. உ

வாக்கினை யொடுக்கேன் வனங்களி லுழலேன்
வட்டணை ஆசன மிட்டு
மூக்கினைப் பிடியேன் மூச்சினை யடக்கேன்
முன்னிலை நின்றழு கின்றேன்
பாக்கியப் பயனே பாவியை ஆளாய்
பாரதம் நடத்திய பரனே
தேக்கிய இன்பத் திருவெலா முடைய
தேவனே அரங்கநா யகனே. ௩

தத்துவக் கலையைச் சந்ததம் பயின்று
தர்க்கமே புரிகுழு சார்ந்து
பித்தனாய்க் கெட்டேன் பிழைபல செய்தேன்
பேச்சிலே வாழ்வினைக் கழித்தேன்
அத்தனென் றுன்னை அடைந்தனன் இன்றே
ஆதரித் தருள்புரி வாயே
முத்தனே முதல்வா மூவுல களந்த
மூர்த்தியே அரங்கநா யகனே. ச

காவிரி நங்கை கோள்ளிட மங்கை
கைகளால் தைவர என்றும்
பூவிரி கோலப் பொழினிழல் செய்யப்
பொன்சிறை வண்டுகளார்ப்ப
மாவறி துயில்செய் மரகத மலையே
மனத்தமு தொழுக்குநன் மதியே
பாவியேன் வந்தேன் பணிந்திட அறியேன்
பார்த்தருள் அரங்கநா யகனே. ரு

ஆடினேன் அலைந்தேன் அகந்தையால் கொடுமை
ஆற்றினேன் அஞ்சினேன் பின்னை
நாடினேன் ஞானம் நயந்தனன் பலரை
நண்ணிய தொன்றிலை ஐயா
வாடியே வந்தேன் மலரடி வணங்க
வழிவகை அறிந்திலேன் பாவி
காடியில் விழுந்த பல்லியாய்ச் சாய்ந்தேன்
காத்தருள் அரங்கநா யகனே. சூ

உலகெலாம் ஆக்கி உயிரெலாம் புகுத்தி
உணர்வினை எழுப்பினை இடையில்
கலகமால் நுழைந்து கலக்குவ தென்ன
காரணம் பலபல சொல்வர்

அலகிலா ஒளியே அறிதுயில் நுட்பம்
அறிந்திடில் கலகமோ பாழாம்
இலகுமந் நுட்பம் எளியனுக் கருள
என்னமோ அரங்கநா யகனே. எ

அறிதுயில் நுட்பம் அடியனேன் உணர
அலைந்தலைந் தழுதமை அறிவாய்
வெறிகொடு திரிந்தேன் வித்துவ மக்கள்
வீடுதோ றுழன்றனன் விதியால்
பொறிபுலன் ஒடுக்கும் புரையிலும் புகுந்தேன்
புலையனேன் பெற்றதொன் றில்லை
நெறிபட வந்தேன் நின்மல அருள
நினைவையோ அரங்கநா யகனே. அ

சோலைகள் கண்டேன் சூழ்நதி கண்டேன்
சுந்தர வீதிகள் கண்டேன்
மாலைகள் கண்டேன் மங்கலங் கண்டேன்
வணங்குநல் லடியரைக் கண்டேன்
வேலையிற் பாம்பின் மீதுறங் கண்ணல்!
விளங்கொளி விழியினுற் காணக்
காலையே நோக்கிக் கைதொழு கின்றேன்
கருணைசெய் அரங்கநா யகனே. கூ

அன்றொரு வேழம் ஆதியே என்ன
அருளிய மூலமே முதலே
இன்றுனை யடைந்தேன் ஏழையேற் கிரங்காய்
இருநதி நடுவினிற் றங்கும்
குன்றமே நிறைவே குறைவிலாக் குணமே
கோதிலா அமுதமே கோலம்
நன்றுடை யானே ஞானமா நிதியே
நாதனே அரங்கநா யகனே. கo

6. திருவரங்கம்

எங்கிருந்தேன் இங்குவந்தேன் எப்படியென் ருய்ந்தேன்
இவ்வுடலும் இவ்வுலகும் எவ்வழியென் ஞோர்ந்தேன்
சங்கைதெளி யாதயர்ந்தேன் சாத்திரங்கள் பார்த்தேன்
சாதனங்கள் செய்துழன்றேன் சற்றுமொளிர் வில்லை
பொங்கிவழி காவிரியில் புகுந்துகுடைந் தெழுந்தேன்
பூவிரிந்த பொழிற்பசுமை புலன்கவர ஆழி
சங்குடையாய் நின்னருளால் சார்ந்தகதை தெளிந்தேன்
சந்நிதியில் வந்தடைந்தேன் தமிழரங்க மணியே. க

இருண்மயமாய்க் கிடந்தவெனக் கிவ்வுடலந் தந்தாய்
இவ்வுலக வாழ்வினிலே இனிமைபெறச் செய்தாய்
அருண்மறந்தேன் அகந்தையினுல் ஆற்றிவிட்டேன் பிழைகள்
அத்தனையும் பொறுத்தருளும் ஆண்டவன்நீ யென்றே
மருண்மனத்தன் வந்தடைந்தேன் மலர்மருவு மார்பா
மாயவனே அறிதுயிலில் மாதவனே உறங்கும்
பொருண்மையெனக் கருள்புரிந்தால் பொன்றும்வினை யெல்லாம்.
போதாந்தச் செல்வர்தொழும் பொன்னரங்கப் பொருளே.

புற்செடியே மீன்புழுவே புள்விலங்கே முதலாம்
புன்னுடலந் தந்துதந்து புங்கவநின் னுணர்வுக்
கற்பமைந்த கரணம்விரி கனகவுடல் தந்தாய்
கருணைநினைந் தொழுகுமனங் கருணைசெய விலையே
அற்புடைய நெறிவிடுத்தேன் அலைந்துடலைக் கெடுத்தேன்
அறியாமைச் செயல்நினைக்கும் அறிவுபெற்றே னின்றே
பொற்பொளிசெய் அடியணைந்தேன் புரிந்தபிழை அப்பா
பொறுத்தருளாய் புண்ணியனே புகழரங்கப் பொலிவே.

பொன்வேண்டேன் பொருள்வேண்டேன் பூவுலகும்வேண்டேன்
புகழ்வேண்டேன் நூல்வேண்டேன் புலமையெலாம்வேண்டேன்
மன்வேண்டேன் வான்வேண்டேன் வாழ்வுமகிழ் வேண்டேன்
மழைமுகிலே நீன்மலையே வானதியே ஏழை
என்வேண்டி வந்தனனே எழின்மருவு மார்பா
எங்குமுள இறையோனே எண்ணமறி யாயோ
சொன்மேவு கவிகடந்து துயிலுகின்ற இன்பஞ்
சுரக்கவெனக் கருளாயோ தொல்லரங்கக் குருவே. ச

பாற்கடலில் பாம்பணையில் பள்ளியுணர் வென்றோ
பரநாத விந்துநிலை பார்த்துநிற்ப தென்றோ
மேற்கருமை இருளெல்லாங் கீழ்ச்சாய்த லென்றோ
மென்மேலும் பொங்கமிழ்தம் மேவுவது மென்றோ
காற்கடிமை ஏழையுயிர் கண்பெறுவ தென்றோ
கல்லாத கல்வியெலாங் கற்றறிவ தென்றோ
மாற்குலமா யுலகமெலாம் மன்னுவது மென்றோ
மாயையறத் தெளிவருள்வாய் மனத்தரங்க வமுதே. ரு

கடல்கடந்தேன் மலைகடந்தேன் காடுகளைக் கடந்தேன்
கானாறு கழிகடந்து கடந்துவந்தேன் ஐயா
உடல்கடந்தே உளங்கடந்தே உணர்வுகடந் துன்னை
உன்னியுன்னி ஒன்றும்வழி உணராதே கெட்டேன்
குடல்குடைய மனமுருகக் குமுறியழும் அழுகை
கோவிந்தா நீயறிவாய் கோதிலறி துயிலைப்
படல்கடிய அறிவுறுத்திப் பாவிதுயர் களையாய்
பரங்கருணைத் தடங்கடலே பதியரங்க மலையே. சு

மணிகொழிக்குங் காவிரியாய் மலர்நிறைந்த பொழிலாய்
மணங்கமழும் மதியுடையார் வாயொழுகும் யாழாய்
அணிகொழிக்கும் வேனிலிடை ஆடிவருங் காற்றாய்
அமைதியளி திங்கள்பொழி ஆனந்த நிலவாய்

பணிகொழிக்கும் அடியவர்கள் பத்திவிளை பாட்டாய்
பரந்துநிற்குங் காட்சியெலாம் பார்க்கின்ற வேளை
பிணிகொழிக்கும் ஏழையுய்யப் பேசரிய துயிலின்
பெற்றியருள் செய்யாயோ பேரரங்க வேந்தே. எ

அறிதுயிலின் வேட்கைகொண்டே அணையவந்தேன் அப்பா
அம்மயக்கந் தலையேற அவதிபடு கின்றேன்
சிறிதருளத் திருவுள்ளஞ் செய்யநினை யாயோ
திருமகள்தன் கேள்வனெனுஞ் சிறப்புடைய அரசே
பொறிபுலனைச் சிதைக்கும்வழிப் போகமன மில்லை
பொன்னடியே பொருளென்று புந்திகொண்ட தின்று
வெறிமலரில் வண்டிசையால் விருந்தளிக்கும் பழனம்
மேவிவளம் பெருகுசெல்வம் மிளிரரங்க ஒளியே. அ

காலெழுப்பிக் கனலெழுப்பிக் கல்லெனவே நின்று
காலில்லாப் பாம்பெழுப்பிக் ககனவட்ட நோக்கி
மேலெழும்பு நெறிமயக்க வெறிவிழுந்தேன் பாவி
விடுதலைபெற் றின்றுவந்தேன் வென்றிவளர் மார்பா
தோலெலும்பா யுடல்வறண்டேன் தொல்லைபடு கின்றேன்
சூதுவழி அரசியலில் தொலைத்துவிட்டேன் காலம்
மாலெனும்பே ருடையவனே மாதவனே துயிலின்
மாண்புணர்ந்தால் உய்ந்திடுவேன் மலரரங்கத் தேனே. கூ

பொன்முடியும் மலர்விழியும் பூம்பவள வாயும்
பொலிதோளுந் திருமார்பும் போராழி வளையும்
மின்னவிலுஞ் செவ்வடியும் மிளிர்நீலக் கோலம்
மேவுமனம் பெற்றவரே மேனெறியிற் சென்றார்
என்மனமும் ஈரமுற அந்நெறியே விழைதல்
எங்குமுள இறையோனே எம்பெருமான் அறிவாய்
சொன்மறந்த வாழ்த்தறியாச் சூழலிடை வீழ்ந்தேன்
தொல்லையறுத் தருள்புரியாய் தொல்லரங்க முனியே. க0

---

7. திருவரங்கம்

திருவரங்கம் என்னுயிரே திருவரங்கம் என்னுடலே
திருவரங்கம் என்னுணர்வே திருவரங்கம் என்னுறவே
திருவரங்கம் என்பொருளே திருவரங்கம் என்பதியே
திருவரங்கம் என்னுலகே திருவரங்கம் எல்லாமே. க

திருவரங்கத் தெய்வமெலாம் திருவரங்கம் உயிரெல்லாம்
திருவரங்கம் உணர்வெல்லாம் திருவரங்கம் உலகெல்லாம்
திருவரங்கங் கலையெல்லாம் திருவரங்கஞ் சமயமெலாம்
திருவரங்கம் நலமெல்லாம் திருவரங்கம் எல்லாமே. உ

புனலெல்லாந் திருவரங்கம் புவியெல்லாந் திருவரங்கம்
கனலெல்லாந் திருவரங்கம் காற்றெல்லாந் திருவரங்கம்
கனமெல்லாந் திருவரங்கம் கதிரெல்லாந் திருவரங்கம்
இனமெல்லாந் திருவரங்கம் எண்ணாயோ மடநெஞ்சே. ங

எண்ணெல்லாந் திருவரங்கம் எழுத்தெல்லாந் திருவரங்கம்
பண்ணெல்லாந் திருவரங்கம் பாட்டெல்லாந் திருவரங்கம்
தண்ணெல்லாந் திருவரங்கம் தமிழெல்லாந் திருவரங்கம்
கண்ணெல்லாந் திருவரங்கம் கருதாயோ மடநெஞ்சே. ச

உன்னாயோ திருவரங்கம் உணராயோ திருவரங்கம்
பன்னாயோ திருவரங்கம் பணியாயோ திருவரங்கம்
துன்னாயோ திருவரங்கம் தொடராயோ திருவரங்கம்
மன்னாயோ திருவரங்கம் மகிழாயோ பாழ்மனமே. ரு

சொல்லாயோ திருவரங்கம் துதியாயோ திருவரங்கம்
கல்லாயோ திருவரங்கம் கருதாயோ திருவரங்கம்
நில்லாயோ திருவரங்கம் நினையாயோ திருவரங்கம்
புல்லாயோ திருவரங்கம் புகழாயோ பாழ்மனமே. சு

நாடாயோ திருவரங்கம் நண்ணாயோ திருவரங்கம்
பாடாயோ திருவரங்கம் பரவாயோ திருவரங்கம்
கூடாயோ திருவரங்கம் கூப்பாயோ திருவரங்கம்
ஓடாயோ திருவரங்கம் ஒடுங்காயோ பாழ்மனமே. எ

ஊனாகுந் திருவரங்கம் உயிராகுந் திருவரங்கம்
வானாகுந் திருவரங்கம் வழியாகுந் திருவரங்கம்
தானாகுந் திருவரங்கம் சார்பாகுந் திருவரங்கம்
தேனாகுந் திருவரங்கம் தெவிட்டாது பாழ்மனமே. அ

எங்கெங்குஞ் சங்கொலியே எங்கெங்குஞ் சக்கரமே
எங்கெங்குந் தண்டுளவம் எங்கெங்குந் திருமலரே
எங்கெங்கும் அரியணையே எங்கெங்கும் அறிதுயிலே
எங்கெங்குந் திருவரங்கம் எங்கெங்குந் தொழுநினையே. கூ

எங்கெங்கும் பாற்கடலே எங்கெங்கும் பாம்பணையே
எங்கெங்கும் அறிதுயிலே எங்கெங்குங் கோயில்களே
எங்கெங்கும் அடியவரே எங்கெங்குந் திருப்பணியே
எங்கெங்குந் திருவரங்கம் எங்கெங்குந் தொழுநினையே. க0

---

8. திருவரங்கம் 3556.

வாக்குமனங் கடந்தொளிரும் வாழ்த்தரிய தெய்வம்
வழிஇயற்கை வடிவாகி வாழ்த்தேற்குந் தெய்வம்
பாக்குலமாய்க் கலைகளெல்லாம் படர்ந்தமருந் தெய்வம்
பண்ணிசையாய் எங்கெங்கும் பரந்துநிற்குந் தெய்வம்
ஆக்கமெலாம் உடையதிரு அணங்ககலத் தெய்வம்
அனைத்துயிர்க்கும் அருள்புரியும் ஆனந்தத் தெய்வம்
தேக்கமிர்த போதநுகர் செல்வர்தெளி தெய்வம்
திருவரங்கத் தெய்வமென்று சென்றுதொழு மனமே. க

பரநாத விந்துவிலே படிந்திருக்குந் தெய்வம்
பாற்கடலில் பாம்பணையில் பள்ளிகொள்ளுந் தெய்வம்
உரமான நான்முகனை உந்தியளி தெய்வம்
உலகுயிர்கள் அத்தனைக்கும் உறைவிடமாந் தெய்வம்
வரமாகி வரமளிக்கும் வண்மையுடைத் தெய்வம்
மதங்கடோறும் விளையாடி மதங்கடந்த தெய்வம்
சிரமாரும் அமிர்துண்ணுஞ் சித்தருணர் தெய்வம்
திருவரங்கத் தெய்வமென்று சென்றுதொழு மனமே. உ

நீராகி உலகீன்று நிறுத்துகின்ற தெய்வம்
நித்தியமா யெங்கெங்கும் நிலவுகின்ற தெய்வம்
காராகி மழைசொரிந்து காக்கின்ற தெய்வம்
கதிர்க்கெல்லாம் ஒளிவழங்குங் கருநீலத் தெய்வம்
நேராகி அரவெழுப்பி நிற்பவருள் தெய்வம்
நிலவுபொழி அமிழ்துண்போர் நினைவிலுறை தெய்வம்
சீராகி உயிர்வாழச் சிந்திக்குந் தெய்வம்
திருவரங்கத் தெய்வமென்று சென்றுதொழு மனமே. ௩

பத்துருவாய் கூர்ந்துநின்று பாரளிக்குந் தெய்வம்
பத்தருளப் பாசமறப் பாவைகொண்ட தெய்வம்
புத்தமிர்த போகமெலாம் புணர்விக்குந் தெய்வம்
பூந்துளப மாலையசை புயந்திரண்ட தெய்வம்
சத்தியமாய்ச் சின்மயமாய்ச் சாந்தமளி தெய்வம்
சார்ந்தவர்தம் நெஞ்சினிலே தலைசாய்க்குந் தெய்வம்
சித்தருளத் தேனெனவே தித்திக்குந் தெய்வம்
திருவரங்கத் தெய்வமென்று சென்றுதொழு மனமே. ௪

மண்ணார்ந்த கோசலத்தில் மருவிவந்த தெய்வம்
மாகதக்குன் றெனவளர்ந்து மனங்கவர்ந்த தெய்வம்
பண்ணார்ந்த சீதைமொழி பருகியநற் றெய்வம்
பற்றறுத்த முனிவரெலாம் பணிந்துமகிழ் தெய்வம்

கண்ணார்ந்த தனிமுடியைக் கணந்துறந்த தெய்வம்
கானவனைத் தம்பியெனக் கருணைசெய்த தெய்வம்
திண்ணார்ந்த தோள்வலிக்குத் தெவ்வர்தொழுந் தெய்வம்
திருவரங்கத் தெய்வமென்று சென்றுதொழு மனமே. ரு

மலையெல்லாம் வனமெல்லாம் மலர்ந்தஅடித் தெய்வம்
மாரீச மான்மாயம் மாய்த்தொழித்த தெய்வம்
கலைவல்ல மாருதிக்குக் காலளித்த தெய்வம்
கருணை தந்தை யென அவர்பால் கருத்துவைத்த தெய்வம்
அலைகடலைத் தாண்டியன்றே அறம்வளர்த்த தெய்வம்
அரக்கர்குல வேரறுத்த ஆண்டகைமைத் தெய்வம்
சிலையெல்லாம் வணங்குமுயர் சிலைதாங்குந் தெய்வம்
திருவரங்கத் தெய்வமென்று சென்றுதொழு மனமே. சு

மன்பதையின் துயரொழிக்க மதுரைவந்த தெய்வம்
மதலையாய்த் தவழ்ந்துலகை மலர்வித்த தெய்வம்
அன்புநவ நீதமளி ஆயர்தவத் தெய்வம்
அழகுதிரள் கருமேனி அமிர்தொழுகுந் தெய்வம்
மென்புலத்திற் கோக்களொடு விளையாடுந் தெய்வம்
வேதாந்த முடியினிலே விளங்குமொரு தெய்வம்
தென்புலவர் பாட்டினிலே திகழ்கின்ற தெய்வம்
திருவரங்கத் தெய்வமென்று சென்றுதொழு மனமே. எ

சீதமலர் புன்னைநின்று செகம்விரிக்குந் தெய்வம்
செவ்வாயிற் குழலூதிச் செகநிறுத்துந் தெய்வம்
மாதவரே மங்கையராய் மகிழ்ந்துண்ணுந் தெய்வம்
மற்றவரும் பெண்ணாக மனங்கொள்ளுந் தெய்வம்
கீதையினைத் தேரிருந்து கிளர்ந்துரைக்குந் தெய்வம்
கேட்டவர்க்குங் கற்றவர்க்குங் கேடழிக்குந் தெய்வம்
தீதறுக்கப் பாரதப்போர் செய்வித்த தெய்வம்
திருவரங்கத் தெய்வமென்று சென்றுதொழு மனமே. அ

களியானை இடரழித்துக் காத்தளித்த தெய்வம்
கான்முளைக்கு நலம்புரியக் கம்பம்வந்த தெய்வம்
அளியாலுந் திருமகளால் அழகுவிரி தெய்வம்
அகங்காரக் கொடுங்கிழங்கை அறுத்தருளுந் தெய்வம்
வளையாழி வில்கதையும் வாளேந்துந் தெய்வம்
மலரடியில் வண்டெனவாழ் மாண்புடையார் தெய்வம்
தெளிவான மலருளத்தில் தெரிதுயில்செய் தெய்வம்
திருவரங்கத் தெய்வமென்று சென்றுதொழு மனமே. கூ

காவிரியாய்க் கொள்ளிடமாய்க் கருணைபொழி தெய்வம்
கருநீல மலையாகிக் கண்கவருந் தெய்வம்
பூவிரியும் பொழிலாகிப் பொங்கிவருந் தெய்வம்
பொன்மாத ரொளியினிலே பொலிவுசெய்யுந் தெய்வம்
பாவிரித்த ஆழ்வார்கள் பத்திவிளை தெய்வம்
பற்றிநின்றோர் பற்றறுக்கும் பற்றில்லாத் தெய்வம்
தேவிரியும் மதில்சூழ்ந்த திருக்கோயில் தெய்வம்
திருவரங்கத் தெய்வமென்று சென்றுதொழு மனமே. க0

---

9. சீர்காழி

கோசலம் எழுந்து நீலக் குளிர்பொழி கதிரே என்றும்
மாசில ருளத்தில் நிற்கும் மரகத ஒளியே செல்வக்
கேசவ மணியே ஆளாய் கிளரடி வணங்க வந்தேன்
வாசனை கமழுந் தெய்வ வண்டமிழ்க் காழி வேந்தே. க

சிலையெலாம் பணியுஞ் செம்மைச் சிலையினை ஏந்தும் ஏந்தால்
கலையெலாம் பூத்த அன்னைக் கலையினில் மூழ்குந் தோளா
அலையெலாந் தீர்க்க வேண்டி அணைந்தனன் அடியில் வீழ்ந்தேன்
விலையிலா மணியே ஆளாய் விரிபொழில் காழி வேந்தே. உ

சின்னவள் சொன்ன மாற்றஞ் செவியினில் நுழைந்த போழ்தே
பொன்முடி வாழ்வை நீத்துப் புங்கவர் வாழ்வைக் கொள்ள
இங்கிலங் துணிந்தார் யாரே எத்தகைத் தியாகம் அந்தோ
அன்னது வேட்டு வந்தேன் அருள்புரி காழி வேந்தே. ௩

மன்னவர் வாழ்வை நீத்து மகிழ்ச்சியே பொங்கக் கானம்
பொன்னடி வைத்த செல்வா புந்தியில் அந்தத் தாளே
துன்னினல் மலரு நெஞ்சம் தூயனே கருணை செய்யாய்
நன்னயப் புலவர் பாடும் நாதனே காழி வேந்தே. ௪

அன்பெனும் ஆற்றி னூடே அகமெனுந் தோணி பற்றி
இன்புற நின்ற வேடற் கீந்தசெம் பசுமைக் காட்சி
என்றுகொல் பெறுவேன் ஏழை என்புநெக் குருகு நேய
நன்மையில் புலைய னேனென் ஞானமார் காழி வேந்தே. ரு

வேட்டுவர் அரக்கர் புட்கள் விலங்குகள் குரக்கி னங்கள்
பாட்டவிர் மேனி கண்டு பகைமைநீத் தன்பால் வாழக்
காட்டினில் நடந்த காலென் கருத்தினில் நடக்குங் கொல்லோ
கோட்டமில் உளத்தார் சொல்லுங் குருமணி காழி வேந்தே.

அரக்கனை அன்று கொன்றாய் அணங்கினைக் காக்க வேண்டி
இரக்கமே உருவாக் கொண்ட இராகவா ஏழை யேனைப்
புரக்கவும் நினைப்ப தென்றோ புண்ணிய மூர்த்தி பொய்கை
சுரக்குநன் செய்கள் சூழ்ந்த சுந்தரக் காழி வேந்தே. எ

ஆவியாம் அணங்கு தன்னை ஐம்புல அரக்கர் கோமான்
மேவியே பற்றிக் கொண்டான் மேலவ அவனைக் கொன்று
பாவியை மீட்ப துண்டோ பரமனே இராம நாதா
காவிய மயில்க ளாடுங் கழனிசூழ் காழி வேந்தே. அ

வில்லினைத் தாங்குங் கோலம் விளங்கிழை தொடருங் கோலம்
நல்லியற் பின்னோன் கோலம் நடந்தருள் கோலங் கண்டால்

வல்வினை இரிந்து போகும் மனமலர் கோயி லாகும்
கல்வியாய் நிறைந்த சோலைக் கற்பகக் காழி வேந்தே. கூ

நங்கையின் உரிமை நாடி நாமநீர் கடந்த வீரா
பங்கயம் பற்றி நாயேன் பாவையர் உரிமை நாட்டச்
சிங்கமே பணிசெய் கின்றேன் திருவுள வைப்பு வேண்டும்
பைந்துணர் வாகை பூண்ட பரமனே காழி வேந்தே. க௦

---

10. தில்லை

ஆண்டவனே அறமில்லா அரசியலில் விழுந்தொழிந்தேன்
பாண்டவரின் வழிவளர்த்த பரமசுக அரசியலே
மீண்டுமுயிர் பெறஅருளாய் மேதினியிற் கோவிந்தா
நீண்டவுல களந்துறங்கும் நிழற்றில்லைப் பெருமானே. க

பாழான அரசியலே பார்மீது பரவிவந்தால்
வாழாமல் உயிர்மடியும் வல்லிதிரு மகிழ்மார்பா
சூழாமல் தகர்த்தருளாய் சுந்தரகோ விந்தாஇங்
கேழான இசைவளரும் எழிற்றில்லைப் பெருமானே. உ

கற்றவர்க ளெனும்பெயரால் காசினியி லரசியலார்
செற்றமிகு புலிகரடி சிங்கமெனத் திரிகின்றார்
உற்றுவருந் துயரவரால் உரைகளுக்கு மெட்டாதே
சிற்றுயிருக் கிரங்கியருள் தில்லையமர் பெருமானே. ௩

கல்லூரி என்றென்றே கட்டுகின்றார் பழிபாவம்
மல்லூரு நூல்களிலே மதிவளர்ச்சி பெறுகின்றார்
அல்லூரு நெறியொழிக்க ஆணையென்று பிறந்திடுமோ
செல்லூரும் பொழிலுடுத்த சீர்தில்லைப் பெருமானே. ௪

கொள்ளையிலுங் கொலையினிலும் கொடும்புரட்சி வெறியினிலும்
உள்ளமுறும் அரசியலால் உலகுபடும் பாடென்னே
தெள்ளுதமிழ்த் திருமாலே தேய்த்தருளாய் சிறுநெறியைக்
கள்ளவிழு மலர்ச்சோலைக் கடிதில்லைப் பெருமாளே. ௫

தேர்தலெனும் ஓரரக்கன் செகமனைத்தும் வயப்படுத்தி
ஆர்கலியில் அழுத்துகின்றான் அலறுகிறார் அறிஞரெலாம்
தேர்தனிலே கீதை சொன்ன திருவருளைச் செலுத்தாயோ
பார்தனிலே அருள்கொழிக்கும் பழந்தில்லைப் பெருமாளே.

கல்வியெலாம் போருக்கே கருத்தெல்லாம் போருக்கே
செல்வமெலாம் போருக்கே செய்கையெலாம் போருக்கே
பல்லுலகும் போருக்கே பாழாகுங் காலமிது
தொல்லையழித் தமைதியருள் துலங்குதில்லைப் பெருமாளே.

ஓருயிரே எல்லாமென் றுரைத்தமொழி வாழ்வினிலே
சீருறவே செயுங்கல்வி செவ்வரசு தொழின்மலர
ஆருயிரே அருள்புரியாய் அய்யாவே கோவிந்தா
ஓருருவே உண்மையொளி ஓங்குதில்லைப் பெருமாளே. ௮

கல்வியிலும் வாழ்க்கையிலுங் கடைப்பட்ட தன்னலமே
மல்குநெறி பரவிவரின் மாநிலமே கொலைக்களமாம்
தொல்புவியைக் காத்தருளுந் தொழிலுடையாய் அருள்பொழியாய்
புல்குபர நலம்வளரப் பொழிற்றில்லைப் பெருமாளே. ௯

கொலையேவும் அரசியலைக் குலைத்தருளி எங்கெங்கும்
நலமேவும் அரசியலே நண்ணஅருள் செய்யாயோ
புலமேவு புள்ளினங்கள் புண்டரீகா எனப்புகன்றே
அலையேறும் புனல்மூழ்கும் அணிதில்லைப் பெருமாளே. ௧௦

---

11. திருக்கோவலூர்

வெம்மையில் விழுந்த வாழ்வு விடுதலை பெறுமோ என்றே
இம்மையில் ஏங்கி நின்றேன் எய்ப்பினில் வைப்பே என்னச்
செம்மலே அடியில் சிந்தை சென்றது சேர வந்தேன்
பொய்ம்மையில் புலவர் சூழ்ந்த புண்ணியக் கோவல் வாழ்வே.

உலகினை அளந்த மாலென் றுன்னிய போதே ஐயா
கலகமுள் நெஞ்சம் மாறுங் காட்சியை என்னே சொல்வேன்
திலகமே நெஞ்சி லென்றுஞ் சேவடி நின்றால் வெம்மை
விலகியே பொன்று மன்றோ வித்தகக் கோவல் வாழ்வே. உ

விண்ணொளிப் பசுமை ஓங்கி விரிபொழிற் பசுமை நல்ல
கண்ணமைப் பசுமை எங்குங் கடற்பயிர்ப் பசுமை யாழின்
பண்ணளிப் பசுமை யெல்லாம் பாவியின் வெம்மை சாய்க்கும்
தண்ணளிப் பசுமை யென்றே சார்ந்தனன் கோவல் வாழ்வே.

பச்சையே எண்ணி எண்ணிப் பாவியேன் பரிந்து வந்தேன்
இச்சையுள் வேறொன் றில்லை ஈசனே அறிவா யுண்மை
உச்சியிற் காலை வைத்தே ஒருமொழி உரையாய் கொல்லோ
செச்சைக ளாலுஞ் சோலைச் செல்வமே கோவல் வாழ்வே. ச

வான்விடு நீலஞ் சூழ மதிவிடு நிலவு வீழ
மீன்விடு நகைக ளுந்த மேன்விடு தென்றல் வீசத்
தேன்விடு பாண்மு ழங்கத் திரைவிடு முத்தஞ் சிந்த
ஊன்விடு நிலையி லுள்ளேன் உரைவிடு கோவல் வாழ்வே. ரு

எண்ணிய எண்ண மெல்லாம் இறைவனே அறிவாய் நன்று
புண்ணினிற் கோவிட் டாற்போல் புந்தியுள் நொந்து வந்தேன்
கண்ணினிற் காணா யேனுங் கருத்தினில் நினைய லாமே
பேண்ணையின் அலைகள் பாடும் பெருந்துறைக் கோவல் வாழ்வே.

பண்ணிய பாவ மெல்லாம் பரமனே அறிவாய் நன்று
எண்ணியே உருகு கின்றேன் இதயமும் நைந்த தையா
பெண்ணையின் வெள்ளங் கண்டேன் பேரருள் வெள்ளங் காணேன்
புண்ணியந் திரண்ட செல்வப் புனிதனே கோவல் வாழ்வே.

உலகெலாம் நின்னில் ஒன்றும் உண்மையை உணர்த்த வேண்டி
உலகெலாம் அளந்த மாயா உன்னையார் அளக்க வல்லார்
அலகிலாப் பாவ நெஞ்சை அருளினால் அளந்தால் உய்வேன்
சிலைசெறி பெண்ணை சூழுந் தெய்வமே கோவல் வாழ்வே. அ

கண்ணென வாழ்ந்த நண்பர் கடிமணம் பூண்டி நின்று
விண்ணுயர் சிகரங் கண்டு வித்தகா விமலா என்றே
எண்ணிய எண்ண மெல்லாம் இறைவனே அறிவா யன்றே
தண்ணருள் செய்யாய் இன்று தமிழ்வளர் கோவல் வாழ்வே.

குற்றமே செய்து செய்து குறைபல உடைய னேன்
செற்றமே சிறிது மில்லாத் தெய்வமே பொறையே அன்பே
உற்றனன் அடியில் வீழ்ந்தேன் உறுபிழை பொறுத்தே யாளாய்
நற்றவர் நெஞ்சில் வாழும் நாதனே கோவல் வாழ்வே. க0

---

12. திருக்காஞ்சி

பந்தாடக் குழுமிவரும் பள்ளியிளம் பிள்ளைகளே !
பைந்தாரன் திருமார்பன் பவமறுக்கும் ஒருவீரன்
வந்தார்க்கு வரமளிக்கும் வரதனெழுந் தருள்காஞ்சி
நந்தாத மணிக்கோயில் நண்ணும்வழி சொல்லீரே. க

குடமேந்திக் குலவிவருங் கோதில்பெணப் பிள்ளைகளே !
தடமேந்து மலர்க்கினியன் தண்டுளவம் அசைமார்பன்
வடமேந்துங் காஞ்சியிலே வரதனெழுந் தருள்கோயில்
இடமேந்தும் வழியுணர்த்த எழின்முத்தஞ் சிந்தீரே. உ

மட்டவிழு மலர்பறிக்க மரத்தடியிற் செறிந்தீண்டி
வட்டமிடும் வளைக்கரத்து மதிநல்லீர் ! வளர்காஞ்சிக்
கட்டழகன் பொலமுடியன் கருணைபுரி கரிவரதன்
எட்டுடையன் திருக்கோயில் ஏகும்வழி இதுவேயோ. ௩

ஆலரசு வேம்பினங்காள் ! அழகுதிருக் காஞ்சியிலே
சீலருளும் வரதனிடம் செல்வழியோ இதுவென்று
கோலமவிர் கரநீட்டிக் குறிப்பிடவே குலவுகின்றீர்
பாலிமண லெனப்பொலிந்து பல்லாண்டு வாழ்வீரே. ௪

புற்றரவப் பெரியீரே ! புன்மையனைக் கண்டவுடன்
செற்றமறு பணம்விரித்துச் செல்கின்றீர் விரைந்துமுனே
கற்றவரேண் காஞ்சியிலே கரிவரதன் கோயில்வழி
பற்றிரட எனவுணர்த்தும் பான்மைதனை மறவேனே. ௫

செங்கமலத் தேனருந்திச் சிறுமீன்கள் விளையாடும்
பொய்குமடுக் காட்சிவிட்டீர் புரிவுடனே பறக்கின்றீர்
சங்குடைய வரதனமர் தனிக்கோயில் வழியிதுவென்
றிங்குணர்த்தும் புள்ளரசீர்! இருங்கருணைத் திறமென்னே. ௬

மணியொலிக்கப் புல்மேய்ந்து மகிழ்பசுவின் நிரைதோன்றித்
தணிவளிக்கக் கோபாலா வெனத்தாழச் சிலகன்று
கணமருண்டு துள்ளிவழிக் கனைத்தோடக் கவர்கண்ணில்
அணிமையென வரதனுள அருட்கோயில் பூத்ததுவே. ௭

செங்கொண்டை சாய்ந்தசையச் சீக்கின்ற சேவல்களே !
பைங்குஞ்சு புடைசூழப் பார்க்கின்ற கோழிகளே !
அங்கண்ணன் வரதனென்றே அகங்குளிரக் கூவீரே
இங்குள்ளங் கவர்வரதன் என்றென்றே கூவீரே. ௮

மயிலினங்காள் ! ஆடீரே மால்வரத னென்றென்றே
குயிலினங்காள் ! கூவீரே குருவரத னென்றென்றே

பயிலளிசெவ் வாய்க்கிளிகாள் ! பாடீரே வரதனென்றே
உயிரளிக்க வருவானோ உயர்காஞ்சிப் பதியானே. கூ

திருக்குளமேல் லலையெடுப்பச் சிறுதென்றற் காற்றெறிப்பத்
தருக்கணிரை நிழல்பரப்பத் தனிமைநிலை உடன்கூட
அருக்கனொளி மறைந்ததுவே அகல்நிலவும் எழுந்ததுவே
பெருக்கமுத வரதாவோ பேயனையாள் வரதாவோ ! க0

---

13. திருவல்லிக்கேணி

அறங்குலை நாளில் அவதரித் துலகுக்
கருள்புரி ஐயனீ என்றே
நிறங்கிளர் மேனி நிலவிலே மூழ்கும்
நினைவொடு வந்தனன் அடியேன்
மறங்கிளை மனத்தை மாற்றியே ஆளாய்
மாநிலத் தேர்விடு கோலத்
திறங்குல வல்லிக் கேணியிற் சிறக்குஞ்
செல்வமே கல்விநா யகனே. க

மதுரையில் முளைத்த மரகத மலையே
மன்னுயிர் மகிழ்நிழல் வனமே
விதுரனுக் கருள்செய் வெள்ளமே வயிற்றில்
மேதினி தாங்கிய விசும்பே
குதிரைகள் புனைதேர்க் குலவிய கோலக்
குறியுணர் திருவெனக் கருளாய்
சதுரனே அல்லிக் கேணியிற் சான்ற
தந்தையே சிந்தைநா யகனே. உ

தொன்மையில் மிகுந்த துவரையை யாண்ட
சோதியே சுடர்விளக் கொளியே
பன்மையில் மயங்கும் பாரினில் ஒருமைப்
பார்வையே பெறுநிலை விழைந்தேன்
நன்மையே புரிய நாதமாந் தேரை
நடத்திய வள்ளலே அருளாய்
மென்மையு ளல்லிக் கேணியில் மேவும்
மேலவா சீலநா யகனே. ங

அலைகடற் றுயிலும் அற்புதக் காட்சி
ஆனிரை சூழ்தரு காட்சி
மலைதுடை பிடிக்கும் மாண்புறு காட்சி
மரத்தினிற் குழலிசை காட்சி
சிலைகளி னிடையே தேர்விடுங் காட்சி
சிறியனேற் கருள்செய மனமோ
கலைவள ரல்லிக் கேணியி லமர்ந்த
கண்ணனே வண்ணநா யகனே. ச

அம்புகள் பொழியும் அமரிடைத் தேரில்
அருச்சுனற் கருளினை உண்மை
அம்புவி யதனில் அகத்தினைச் செலுத்த
அமைதியே எங்கணும் ஓங்க
ஐம்புலன் அடங்க ஆருயிர் மகிழ
அருள்புரி ஆண்டகை அரசே
வம்புறை அல்லிக் கேணியில் வாழும்
வள்ளலே உள்ளநா யகனே. ரு

பண்டைநாள் நிகழ்ந்த பாரதப் போரே
பாவியேன் மனத்தினில் நிகழக்
கண்டவா றென்னே கண்ணநின் கீதை
காதிலே கேட்டவா றென்னே

தொண்டனேன் நெஞ்சிற் றுணையடி களந்து
தோன்றுமா றுளதுகொல் அறியேன்
அண்டனே அல்லிக் கேணியி லமர்ந்த
ஆதியே சோதிநா யகனே. சு

புன்னையில் நின்று புங்கவா இசைத்த
புல்குழல் ஓசையை மடுத்த
மன்னுயிர் வகைகள் மரமென நின்று
மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்தன வன்றே
சின்னவ னந்தச் செவ்வொலி பருகச்
சிந்தைகொண் டணைந்தனன் அருளே
நன்னய அல்லிக் கேணியில் நண்ணும்
நாதனே ஆதிநா யகனே. எ

உலகெலாம் நீயாய் ஓங்கிய உருவை
ஓதியோ காணுதல் இயலும் !
பலகலை விடுத்துப் பார்த்தசா ரதியாய்ப்
படிந்தநின் வடிவினிற் படிந்தால்
இலகிடும் அருளென் றெண்ணியே வந்தேன்
ஈசனே அடியனை யாளாய்
திலகமே அல்லிக் கேணியிற் றிகழும்
தெய்வமே மெய்ம்மைநா யகனே. அ

செயற்கையில் விழுந்த சிந்தையர்க் கெட்டாச்
செல்வமே உன்னடி அடைந்தேன்
இயற்கையின் உயிரே எழிசை அமுதே
எந்தையே எளியனை ஆளாய்
பயிற்சியில் மிகுந்தோர் பாவனை அறியேன்
பாவியேன் பார்த்தசா ரதியே
அயர்ச்சியி லல்லிக் கேணியி லமர்ந்த
அத்தனே பத்திநா யகனே. கூ.

தேரினி லிருந்த தெய்வமே கீதை
செப்பிய தேசிகா உன்னை
நேரினிற் காணும் நிலைமையு முண்டோ
நீசனேற் கருள்செய லுண்டோ
பாரினில் வேறு களைகணு மில்லேன்
பார்த்தருள் பார்த்தசா ரதியே
சீரிய லல்லிக் கேணியிற் சிறக்குஞ்
சித்தனே முத்திநா யகனே. ௧௦

---

14. திருவல்லிக்கேணி

பள்ளியிலே யான்படித்த பருவமதி லுன்றன்
பசுங்கோயில் வலம்வருவேன் பத்திவிளை வாலே
தெள்ளறிவோ தீவினையோ சிதைந்ததந்தப் பத்தி
திறமறியேன் சிறுமதியேன் செய்வதொன்று மறியேன்
உள்ளநிலை பண்படவோ ஒருவழியுங் காணேன்
உன்னடியி லுடம்பாகி உருகியழு கின்றேன்
கள்ளவிழு மலர்த்தருவே கரியமணிக் குன்றே
கருணையல்லிக் கேணிமகிழ் கடவுளருள் புரியே. ௧

கடலாடி வலம்வந்து கைதொழுவேன் கோயில்
கமலமுகங் கண்டுகண்டு கசிந்துருகி நிற்பேன்
படலாடும் அரசியலால் பத்திமனம் போச்சே
பரமநின்றன் அரசியலைப் பரப்பமனங் கொண்டேன்
உடலாடும் வேளையுநின் உளமாடு மன்றோ
உளமாடி வாழஇங்கே ஒருகணமுந் தரியேன்
மடலாடும் பாவையர்தம் மனம்பெறினே உய்வேன்
மலரல்லிக் கேணிமகிழ் மணவாளா அருளே. ௨

கோலமிகு கோயில்வலங் கொண்டுவந்த போது
  கோதிலுரு நின்றுநின்று குவிந்தமனப் பண்பால்
காலையிலே விழித்தவுடன் கண்ணிலுறு மன்றோ
  காசாம்பூ மேனியனே கமலவிழி மணியே
சோலையிலே விளையாடிச் சோர்ந்தமரும் வேளை
  தூயவுரு எதிருலவுந் தோற்றமுறு மன்றோ
வேலையொலி வேதவொலி விரவுமல்லிக் கேணி
  வித்தகனே அந்நிலையும் வீழ்ந்ததருள் செய்யே. ௩.

அந்நாளில் கோயில்புகுந் தகங்கொண்ட உருவம்
  ஆழ்வார்க ளந்தமிழில் அமர்ந்திருக்கும் அழகு
பின்னாளில் புலனாகும் பேறுபெற்றே னருளால்
  பிரியாம லியற்கையிலே பின்னிநிற்கும் பெற்றி
இந்நாளில் இசையரசே இனிதுணரச் செய்தாய்
  எல்லாநின் னருட்செயலே ஏழைஎன்ன அறிவேன்
எந்நாளி லொளிகாண்பேன் ஏகாந்தம் பெறுவேன்
  எழிலல்லிக் கேணிவளர் எந்தைபெரு மானே. ௪

வான்பொழியு நீலமதில் வளர்ந்துநிற்கு நெஞ்சம்
  மழைபொழியுங் கருமையிலே மகிழ்ந்துநிற்கு நெஞ்சம்
கான்பொழியும் பசுமையிலே கலந்துநிற்கு நெஞ்சம்
  கடல்பொழியும் வண்ணமதில் களித்துநிற்கு நெஞ்சம்
தேன்பொழியு மேனியேன்றே திருமருவு மார்பா
  தெளிந்தொன்றின் சாந்தமெனுந் தெய்வநிலை யுறுமே
ஊன்பொழியும் உடலுளமும் ஒளியமுதம் பெறுமே
  ஓங்கல்லிக் கேணியமர் உத்தமச்சின் மயமே. ௫

கண்கவரும் புன்னைநிழல் காலடிவைத் துலவிக்
  கனிவாயிற் குழல்பொருத்திக் கானஞ்செய் கருணை
எண்கவர ஏங்கிநிற்கும் ஏழைமுகம் பாராய்
  இசையமுதம் உண்டவர்கள் இனியஅணங் காணர்

புண்கவரு மனமுடையேன் புக்திநினை யாயோ
போரிடைத்தேர் விடுத்தன்று புனிதமறை சொன்னாய்
விண்கவரு மாடஞ்சூழ் வீதிமலி செல்வம்
மேவுமல்லிக் கேணிவளர் வேதாந்தப் பொருளே. சு

கரும்போர்வை அணிகழற்றிக் கறையில்லாப் போர்வை
கருணையினா லெனக்களித்தாய் கறைப்படுத்தி விட்டேன்
இரும்போடு மனக்குறும்பால் இழைத்தகறை போக்கி
எழில்வெண்மை யாக்கிநிற்கும் ஏழைமுகம் பாராய்
அரும்போடும் இளம்பருவம் அருளிஎன்னை ஆளாய்
அருச்சுனற்குக் கீதைசொன்ன அறவாழி அரசே
சுரும்போது மலர்ப்புன்னைச் சோலைநிழல் செய்யும்
தூயஅல்லிக் கேணிமகிழ் சுந்தரநா யகனே. எ

அழுக்ககற்றி வெள்ளையுடை அணிந்துகொண்டேன் ஐயா
அன்புளத்தால் மாலையிட்டால் அருள்வழிநின் றுய்வேன்
வழுக்கிவிழும் வழிமறையும் வாழ்வுபெற லாகும்
மதங்களெலாம் மறைகளெலாம் வழுத்துகின்ற மணியே
இழுக்குடைய நெறிசெலுத்த எந்தைதிரு வுளமோ
எழிலுடையுங் கறைப்பட்டால் ஏழைஎன்ன செய்வேன்
செழிக்குமலர்ப் புன்னைநிழல் சீரடிவைத் துலவும்
திருவல்லிக் கேணியமர் செல்வப்பெரு மாளே. அ

புன்னையிலே கனிவாயிற் பூங்குழல்வைத் தூதப்
புங்கவரும் மங்கையராய்ப் புத்தமிர்தம் உண்டார்
அன்னையினுந் தயையுடையாய் ஆணுருவில் யானும்
அணங்குமனம் பெற்றுவந்தேன் அரிமாலை யணிந்தால்
மன்னருளில் திளைத்துநிற்பேன் மயக்கநெறி வீழேன்
மதங்கடோறும் ஒளிசெய்யும் மாதவனே என்றுங்
கன்னிமொழித் தமிழ்க்கவியில் கருத்துடைய அரசே
கருணையல்லிக் கேணியமர் கரியபெரு மாளே. கூ

எண்ணாத எண்ணமெலாம் எண்ணியெண்ணி ஏங்கி
ஏழைபடுந் துன்பமெலாம் எந்தையறி வாயே
பெண்ணாகி முனிவரெல்லாம் பெற்றுவிட்டார் பேறு
பெண்ணினத்திலெனைச்சேர்த்தால்பேறெல்லாம்பெறுவேன்
கண்ணாரக் காணவுனைக் கருத்தார நினைத்துக்
கங்குல்பக லுருகுகின்றேன் கமலமுகக் கண்ணா
விண்ணாடும் மண்ணாடும் வேதமொழி யாலே
விளம்புமல்லிக் கேணியுள வித்தகமெய்ப் பொருளே. ௧௦

---

15. திருவல்லிக்கேணி

உலக மெல்லா மொருமையிலே
ஒன்றின் துயருக் கிடனுண்டோ
கலகப் பன்மை மனம்வீழ்ந்தால்
கருணை யுலகொன் றேவிளங்கும்
அலகில் ஒளியே அன்புருவே
அந்த நிலையை அருள்புரியாய்
இலகும் அல்லிக் கேணியமர்
எந்தை பார்த்த சாரதியே. ௧

சாதி மதங்கள் தலையெடுத்தே
தரணி யழிக்கும் நிலையறிவாய்
நீதி நெறிகள் குன்றிவரல்
நிமலா அறிவாய் இடர்களையாய்
ஆதி யந்த மில்லாத
அரசே அன்பே ஆண்டகையே
சோதி அல்லிக் கேணிமகிழ்
சுகமே பார்த்த சாரதியே. ௨

பெண்க ளுரிமை பாழாச்சே
பேயா யுலகம் அலேவாச்சே
கண்க ளிரண்டி லொன்றற்ருல்
கருமம் நன்கு நடைபெறுமோ
மண்கண் கூர வந்தவனே
மகளிர் வாழ்வு தந்தவனே
பண்ணின் மொழியார் துயர்களேயாய்
பழமைக் கேணிப் பெருவாழ்வே. ௩

மண்ணேப் பொன்னே மங்கையரை
மாயை யென்றே சிலர்கூடிக்
கண்ணில் நூல்கள் எழுதிவைத்தார்
கருணே யற்ற மனத்தாலே
மண்ணில் பொன்னில் மங்கையரில்
மாயா நின்றன் ஒளியிலேயோ
பண்ணில் நெறிகள் அழியஅருள்
பரமா அல்லிக் கேணியனே. ௪

உலக வாழ்வு உனேயுணர்த்தும்
உயர்ந்த கருவி யெனுமுண்மை
இலகிப் பரவ வேண்டுகின்றேன்
இனிய கருணே நெறிவாழ
அலகி லழகு மருமார்பா
அன்பை வளர்க்கும் அருள்மனமே
திலக மென்னத் திகழ்சோதி
தெய்வ அல்லிக் கேணியனே. ௫

உலகம் நீயென் றுயிர்நீயென்
றுவந்த வாழ்வில் தலேப்பட்டால்
கலக மெல்லாம் பாழாகிக்
கனிவே எங்குங் கால்கொள்ளும்

விலகும் துறவுக் கிடனுண்டோ
வேந்தே இயற்கை நெறியோம்பாய்
நிலவுங் கதிருங் கரங்கொண்ட
நிமலா அல்லிக் கேணியனே. ௬

வாழ்வை நின்றன் வழிநிறுத்தின்
வலிய மாயை என்செய்யும்
பாழ்பட் டொழியும் படாதே
பழைய வினையும் நில்லாதே
தாழ்வும் உயர்வும் அற்றழியும்
சமமே எங்கும் இனிதோங்கும்
காழ்வில் பொருளே அருள்புரியாய்
கருணை அல்லிக் கேணியனே. ௭

சின்ன வயதில் நினைத்தவெலாம்
சிறக்க அளித்தாய் பெரியோனே
பின்னே அந்தப் பேறிழந்தேன்
பேயேன் பிழையை யுன்னியுன்னி
முன்னே நின்று முறையிட்டு
முதல்வா என்றே அழுகின்றேன்
என்னே செய்வேன் எனையாளாய்
எழிலா ரல்லிக் கேணியனே. ௮

அரவில் துயிலும் அன்புடைமை
அறிந்தே அணைந்தேன் திருவடியைக்
கரவு மலிந்த அரசியலில்
கலந்தே கெட்டேன் ஐயாவே
இரவும் பகலு மில்லாத
இடத்தில் நின்றுன் அரசியலைப்
பரவச் செய்ய அருள்புரியாய்
பரமா அல்லிக் கேணியனே. ௯

வெண்மை மதியில் இளஞ்சேயில்
விரிந்த மலரில் நறும்பாட்டில்
பெண்மை அமிழ்தில் அறவோரில்
பெருமை பிறங்க வைத்தனையோ
நண்ணும் பொழுதே நின்னினைவு
நயமா யெழுத லென்னேயோ
கண்ணே மணியே கமலமலர்க்
கண்ணு அல்லிக் கேணியனே. ௧0

16. திருமலை

வாழி எழு மலையென்றும் வாழி எழு மேகங்கள்
வாழி எழு நிறவழகு வாழி எழு நாள்முறையே
வாழி எழு இசைவகையே வாழி எழு மூலங்கள்
வாழி எழு முனிவார்கள் வாழி எழு மலைவாழி. ௧

வெல்க எழு மலையொளியே வெல்க எழு மலைநாதம்
வெல்க எழு மலைக்கொடியே வெல்க எழு மலைவாகை
வெல்க எழு மலைவீரம் வெல்க எழு மலைநேயம்
வெல்க எழு மலைவளமே வெல்க எழு மாமலையே. ௨

போற்றி எழு மலையடிகள் போற்றி எழு மலைமார்பம்
போற்றி எழு மலைத்தோள்கள் போற்றி எழு மலைவிழிகள்
போற்றி எழு மலைவனையே போற்றி எழு மலையாழி
போற்றி எழு மலைவில்லும் போற்றி எழு மலைப்புகழே. ௩

சேரும் எழு மலைகாணச் சேரும் எழு மலைநண்ணச்
சேரும் எழு மலைவணங்கச் சேரும் எழு மலைவாழ்த்தச்
சேரும் எழு மலைஎண்ணச் சேரும் எழு மலைசுற்றச்
சேரும் எழு மலைவாழச் சேரும் சேரும் செகத்தீரே. ௪

ஊனும் உயிரும் எழுமலை உணவுஞ் சார்பும் எழுமலை
கானும் மலையும் எழுமலை கடலும் வயலும் எழுமலை
வானும் வளியும் எழுமலை மதியுங் கதிரும் எழுமலை
கோனுங் குடியும் எழுமலை கூறாய் எழு மலையென்றே. ரு

எண்ணும் எழுத்தும் எழுமலை எல்லாக் கலையும் எழுமலை
பண்ணும் இசையும் எழுமலை பாட்டும் பொருளும் எழுமலை
கண்ணும் மணியும் எழுமலை கருத்தும் ஒளியும் எழுமலை
நண்ணும் நண்ணும் எழுமலை நாதன் எழு மலையென்றே. ௬

மண்ணும் பாறுங் கூர்ங்குண்டும் வலிய அறையும் வளருமலை
தண்மைப் புல்லும் செடிகொடியும் தழைக்குங் காவும் வளருமலை
நுண்மைப் புழுவும் நந்தரவும் நுழையும் உடும்பும் வளருமலை
வண்டும் புறவும் மயில்குயிலும் வளரும் எழு மலைதானே. எ

ஏனங் காடி. புலியானை எருதா குரங்கும் வளருமலை
ஊனர் தேனர் உரவோர்கள் உறவோர் உம்பர் வளருமலை
கானர் சித்தர் பத்தரொடு காணர் புத்தர் வளருமலை
மான யோகர் ஞானியர்கள் வளரும் எழு மலைதானே. அ

மூல ஒலியாய் முழங்குமலை முதலின் எழுத்தாய் முகிழ்க்குமலை
காலிற் பாம்பாய் எழும்புமலை கனக ஒளியாய் எரியுமலை
நீல நிறங்கால் நிமலமலை நெஞ்சில் அமுதம் பொழியுமலை
சீல உருவாய்த் திகழுமலை சிந்தை செய்யாய் திருமலையே. ௯

சிரமே வணங்காய் எழுமலை செந்நா வழுத்தாய் எழுமலை
கரமே கூப்பாய் எழுமலை கண்ணே பாராய் எழுமலை
உரமே சூழாய் எழுமலை உணர்வே ஒன்றாய் எழுமலை
வரமே நல்கும் எழுமலை வாழாய் எழு மலையென்றே. ௧௦

---

17. திருமலை

பனிவரையை முடிகொண்ட பாரதமெனுந் திருநாட்டில்
கனிமொழியின் எல்லையிலே காவல்புரி கற்பகமே
இனிமைவிருந் துணவிழைந்தேன் எழுமுயற்சிக் கிடனிலையே
சனிநகர வாழ்வதற்குத் தடைபுரிதல் கண்டருளே. க

என்னபவஞ் செய்தேனோ எவ்வுயிரை ஒறுத்தேனோ
தொன்மலையில் வீற்றிருக்குந் துளவமணி பெருமாளே
உன்னருளைப் பெறவேண்டி உழைக்களவும் முயற்சியெலாம்
சின்னநகர் தகைந்திடுதல் திருவுள்ளம் அறியாதோ. உ

அருவிநிறை வேங்கடத்தில் அமர்ந்தருளும் பெருமாளே
திருவடியே நினைந்திருந்தால் சிந்தனையில் சாந்தமுறும்
கருவினிலே உயிரழிக்குங் கருணையிலா யமபடர்சூழ்
பெருமையிலா நகர்வாழ்வைப் பெயர்த்தருள வேண்டுவனே.

சாக்கடையும் மலஅறையும் தார்ததும்பும் பாதைகளும்
மாக்கிளரும் பொழிலணியா மாளிகையும் பிணிப்படையும்
பாக்களிலே உனையுணரும் பகுத்தறிவை ஓம்பாவே
தேக்கமுத முனிவர்தொழுந் திருமலையின் மெய்ப்பயனே. ச

சிற்றறையில் பலமாந்தர் சேர்ந்துறங்கிச் சாகின்றார்
கற்றலிலா நகர்வாழ்வைக் கண்டுமனம் நொந்துடைந்தேன்
செற்றமெழுப் பவ்வாழ்வைச் சிதைத்தருள வேண்டுகின்றேன்
உற்றதுயர் களைஇறையே ஓங்குமலைப் பெருவாழ்வே. ரு

அருக்கனொளி படராத அறைநிறைந்த மாடிகளில்
உருக்களென எலும்புலவும் உயிர்ப்பில்லா நகரங்கள்
திருக்குலவு மணிமார்பா திருவடியைச் சிந்திக்கும்
பெருக்களிக்கும் வாழ்வழித்துப் பேயாக்கல் நலமேயோ. சு

மின்சார விளக்கொளியில் மின்னுகின்ற பாவையர்கள்
போன்சார மிழந்திருமும் புகைமாடி நிறைநகரில்
உன்சாரம் படிவதெங்ஙன் உயிர்ப்பருளும் மலைக்கரசே
தென்சாரம் படிசோலைத் திருநகர வாழ்வருளே. ௭

மெய்யழிக்கும் பள்ளிகளும் மின்விளக்கு நாடகமும்
போய்வளர்க்கும் மன்றுகளும் பொருந்தாத உணவிலமும்
வெய்யமலச் சிக்களித்து வேதனைசெய் நகரிடையே
ஐயஉனைச் சிந்திக்கும் அமைதிநிலை கூடிடுமோ. ௮

அன்பழிக்குஞ் சட்டதிட்டம் அலைக்கின்ற நகரங்கள்
துன்பளிக்கும் எரிநரகாய்த் துயருழற்று மிந்நாளில்
இன்பநெறி கடைப்பிடித்தல் எளியவருக் கியலுங்கொல்
மன்பதையைக் காத்தருள மலைகொண்ட பெருமாளே. ௯

ஏழுமலை பணிதலையும் ஏழுமலை சொலும்வாயும்
ஏழுமலை நினைமனமும் எழும்வாழ்வைத் தகைந்துநிற்கும்
பாழுநகர் படவருளாய் பார்த்தனுக்குக் கீதைசொன்ன
தோழனென உனையடைந்தேன் தூயதிரு மலைக்கொழுந்தே.

---

18. திருமலை

ஏழுமலை ஏழுமலை என்றெண்ணி வந்தேன்
ஏழுமலை ஏழுமலை என்றடியார் முழங்கும்
ஏழுமலை ஒலியினிலே ஈடுபட்டு நின்றேன்
ஏழுமலை அதிசயத்தை என்னவென்று சொல்வேன்
ஏழுமலை கழகமென எனையாண்ட தம்மா
இளமையிலே அக்கழகம் எளியன்பயின் றிருந்தால்
ஏழுமலை வடிவான எந்தைபெரு மாளே
இப்பிறவிப் பேறுபெற்றே ஏழையுயிர் உயுமே. ௧

எழுமலை எழுமலை என்றுகதிர் பொழிய
எழுமலை எழுமலை என்றுவிசும் பார்ப்ப
எழுமலை எழுமலை என்றுவளி உலவ
எழுமலை எழுமலை என்றுகனல் மூள
எழுமலை எழுமலை என்றுபுனல் விம்ம
எழுமலை எழுமலை என்றுநிலந் தாங்க
எழுமலை எழுமலை என்றுயிர்கள் வாழ
எழுமலை அருள்புரியும் இனிமையுணர் வேனே. உ

எழுமலை எழுமலை எனப்பணியாய் தலையே
எழுமலை எழுமலை எனநோக்காய் விழியே
எழுமலை எழுமலை எனமூராய் மூக்கே
எழுமலை எழுமலை என இசையாய் நாவே
எழுமலை எழுமலை எனக்கேளாய் செவியே
எழுமலை எழுமலை என நினையாய் நெஞ்சே
எழுமலை எழுமலை எனக்கூப்பாய் கையே
எழுமலை எழுமலை எனச்சூழாய் காலே. ங

பரிதிமதி ஒளிபொழியப் படர்காற்று வீசப்
பளிங்கருவி முழவொலிக்கப் பாம்புமயி லாடக்
கரிகரடி புலிமான்கள் காட்டாக்கள் சூழ்ந்து
கலந்துகலந் தோன்றிமனங் கசிந்துகசிந் துருக
வரிசிறைகள் யாழ்முழக்க வான்பறவை பாட
மரக்கரங்கள் மலர்தூவ மாந்தர்தொழ அருளும்
அரிதிருமால் நாரணனே அணங்குவளர் மார்பா
அடியடைந்தேன் களைகணிலை ஆண்டருளாய்அரைசே.

வான்பசுமை தவழ்பொழிலின் வளர்பசுமை போர்த்த
மலைமுடியில் பசுமைவிரி மணிக்கொழுந்தே அமுதே
கோன்பசுமை நாளுங் குலைந்துகுலைந் திறுகக்
குடிப்பசுமை வழிவழியே குன்றிவிட்ட தந்தோ

ஊன்பசுமை உளப்பசுமை உயிர்களிழந் தாலோ
உலகிலுன்றன் இயற்கைநெறி ஓங்கஇட முண்டோ
தேன்பசுமைத் துளவமணி தெய்வத்திரு மார்பா
சீவருய்யப் பசுமையருள் செல்வப்பெரு மாளே. ரு

மரத்தடியில் வீற்றிருந்தாய் மதிலெடுத்துச் சில்லோர்
மாளிகைகள் கோபுரங்கள் மடங்களபல வகுத்தார்
சிரத்தையுடன் அன்பர்குழு சேர்ந்தஇட மெல்லாம்
சிறுமைமுழைஆயினவேசெயற்கைவெம்மை என்னே
வரத்தையருள் இயற்கைநெறி வளர்வதெங்ஙன் ஐயா
மந்திவிளை யாடிமகிழ் மரஞ்செறிந்த மலையில்
கரத்தினிலே ஆழிகொண்டு காக்கின்ற அரசே
காசினியோர் உய்யும்வழி கருணைபுரி யாயோ. சு

சாதியிலாச் சந்நிதியில் சாதிநுழை வாச்சே
சட்டமிலா முன்னிலையில் சட்டம்புக லாச்சே
நீதிநிலை திருமுன்னே நீதிவிழ லாச்சே
நிறைசிறந்த இடமெல்லாம் நிறைசிதைய லாச்சே
ஆதிநெறி மீண்டுமிங்கே ஆக்கம்பெற லுண்டோ
ஆழ்வார்தம் தமிழ்மறையை ஆலயமாக் கொண்ட
சோதிமலை முடியரசே சுதந்திரமே நிலவும்
தூயவெளி ஒளியினிலே சூழஅருள் செய்யே. எ

இயற்கையிறை நீயென்னும் எண்ணமிலார் சூழ்ந்தே
எத்தனையோ செயற்கைவினை இயற்றுகிறு ரந்தோ
பயிற்சியிலார் புன்பொருளைப் பரப்புகின்றார் முன்னே
பாராதி அண்டமெலாம் பரமநின தலவோ
முயற்சியுள முனிவர்வழி முன்னுளில் வளர்ந்த
முத்திநெறி வளம்பெறவே முதற்பொருளே அருளாய்
குயிற்குரலும் மயில்நடமும் குரங்குவிளை யாட்டும்
கோபாலா எனுமுழக்குங் குலவுமலைக் கொழுந்தே. அ

எழுமலை மீதிருக்கும் ஏழிசையின் பயனே
ஏழைமுகம் பாராயோ எத்தனைநாட் செல்லும்
வாழுமலை என்றுவந்தேன் வாழ்வுபெற வேண்டி
வழியறியேன் துறையறியேன் வாழ்த்தும்வகை யறியேன்
ஆழநினைந் தழவறியேன் அவனியிலேன் பிறந்தேன்
ஆண்டகையே என்னசெய்வேன் ஆதரிப்பா ரிலையே
வேழவினைக் களிகண்டு வெருவுகின்றேன் ஐயா
விசயனுக்குக் கீதைசொன்ன வேதாந்தப் பொருளே.

நற்பிறவி எனக்களித்தாய் நல்லுடலுந் தந்தாய்
நானிலத்தில் வாழ்ந்துனது நளினமலர் மேவச்
சிற்பரம வீணுரையால் சிதைத்துவிட்டேன் உடலைச்
சீருடலை மீண்டும்பெறச் சித்தநெறி அறியேன்
எற்புருகத் தவங்கிடக்க என்னுடலந் தாங்கா
எங்குமுள இறையோனே என்றனிலை யுணர்வாய்
வெற்பினிலே மங்கைமகிழ் வேந்தனென வந்தேன்
வேதனைகள் தீர்ந்துய்ய வேங்கடவா அருளே. க௦

---

19. நாமாவளி

நாரண நாரண நாரணனே
நாரண நாரண நாரணனே. க

நாரண நாரண நாரணனே
நாரண நாரண நாரணனே. உ

நாரண நாரண கோவிந்தா
நாரண நாரண கோவிந்தா. ௩

நாரண நாரண கோவிந்தா
நாரண நாரண கோவிந்தா. ௪

நாரண கோவிந்த கோவிந்தா
நாரண கோவிந்த கோவிந்தா. ௫

நாரண கோவிந்த கோவிந்தா
நாரண கோவிந்த கோவிந்தா. ௬

கோவிந்த கோவிந்த கோவிந்தா
கோவிந்த கோவிந்த கோவிந்தா. ௭

கோவிந்த கோவிந்த கோவிந்தா
கோவிந்த கோவிந்த கோவிந்தா. ௮

கோவிந்த கோவிந்த கோபாலா
கோவிந்த கோவிந்த கோபாலா. ௯

கோவிந்த கோவிந்த கோபாலா
கோவிந்த கோவிந்த கோபாலா. ௧௦

கோவிந்த கோபால கோபாலா
கோவிந்த கோபால கோபாலா. ௧௧

கோவிந்த கோபால கோபாலா
கோவிந்த கோபால கோபாலா. ௧௨

கோபால கோபால கோபாலா
கோபால கோபால கோபாலா. ௧௩

கோபால கோபால கோபாலா
கோபால கோபால கோபாலா. ௧௪

கோபால கோபால கோவிந்தா
கோபால கோபால கோவிந்தா. ௧௫

கோபால கோபால கோவிந்தா
கோபால கோபால கோவிந்தா. கசு

கோபால கோவிந்த கோவிந்தா
கோபால கோவிந்த கோவிந்தா. கஎ

கோபால கோவிந்த கோவிந்தா
கோபால கோவிந்த கோவிந்தா. கஅ

கோபால கோவிந்த நாரணனே
கோபால கோவிந்த நாரணனே. ககூ

கோபால கோவிந்த நாரணனே
கோபால கோவிந்த நாரணனே. உ0

மனத்துக் கெட்டா மாதவனே
மரணந் தவிர்ப்பாய் கேசவனே உக

எங்கு முள்ள இறையோனே
என்னை ஆளாய் மறையோனே. உஉ

உருவா யருவா யுளபொருளே
உவந்தே குருவாய் வந்தருளே. உந

எதற்கும் எதற்கும் காரணனே
அதற்கும் அதற்கும் பூரணனே. உச

வைகுந்த வாசா வாவா
வண்மைத் திருவொடு வாவா. உரு

கமலத் திருவொடு வாவா
கருடக் கொடியொடு வாவா. உசு

அடியவர் சூழ வாவா
அணைந்தருள் புரிய வாவா. உஎ

பொன்னொளி மின்னும் முடியோனே
பொருளென வந்தேன் அடியேனே. உஅ

கமலக் கண்ணால் கருணைபொழி
களைத்தே வந்தேன் இருளையொழி. உகூ

மலர்மகள் மார்பா வந்தேனே
மனத்திற் பொழியாய் செந்தேனே. ௩0

சக்கரம் நோயை அழிப்பதுவே
சங்கொலி சாவை ஒழிப்பதுவே. ௩க

நீலமேனி நிலவினிலே
நித்தம் மூழ்கு நலமினியே. ௩உ

திருவடி திருவடி ஆனந்தம்
திருவடி திருவடி ஆனந்தம். ௩௩

திருவடி திருவடி ஆனந்தம்
திருவடி திருவடி ஆனந்தம். ௩ச

ஒளியுறு திருவடி உருகாயோ
ஒழுகுந் தேனைப் பருகாயோ. ௩ரு

செந்தேன் பொழியுந் திருவடியே
சிந்தையிற் சேர்ந்தால் போமிடியே. ௩சா

திருவடி சேர நினையாயோ
செகத்தில் வாழ்வை வனையாயோ, ௩எ

கோசலம் வந்த கோமானே
கோதண்ட மேந்திய பூமானே. ௩அ

நங்கை யுரிமை காத்தவனே
நான்மறை போற்றும் மூத்தவனே. ௩கூ

சோதர நேயப் பிறப்பிடமே
சுந்தர மேனி அறப்படமே. ௪0

மதுரையி லெழுந்த வான்மணியே
மாதவர்க் கருளிய மேன்மணியே. ௪௧

தேரிடைப் பொலிந்த திருக்காட்சி
தெய்வ மறைசொல் அருட்காட்சி. ௪௨

ஆக்க ளிடையே நின்றனையே
ஆளாய் ஆளாய் என்றனையே. ௪௩

புன்னை முழங்குங் குழலோசை
புந்தியி லுணர எனக்காசை. ௪௪

கீதை குழலாய்க் கேட்ட லென்றோ
கிழோன் வினைகள் வீட்ட லென்றோ. ௪௫

இனிய குழலைக் கேட்பதுவே
இரவும் பகலும் வேட்பதுவே. ௪௬

பிழையைப் பொறுக்கும் பெரியோனே
பிழைபல செய்தேன் சிறியேனே. ௪௭

கண்ணன் திருப்புகழ் பாடுவமே
காதல் இன்பம் ஆடுவமே. ௪௮

கண்ணன் திருவடி சூடுவமே
கருணை மழையில் ஆடுவமே. ௪௯

கடலை மலையைப் பாருங்கள்
கண்ணன் காட்சி ஓருங்கள். ௫0

கரிய மேகங் காணுங்கள்
கண்ணன் வடிவம் பேணுங்கள். ௫௧

சோலைக் கலையைச் சூழுங்கள்
சோதி அலையில் வீழுங்கள். ருஉ

எல்லாம் கண்ணன் திருக்கோலம்
என்றுணர் அன்பே உருக்கோலும். ருங

ஆழ்வார் தமிழில் ஆழ்வோமே
அன்பில் என்றும் வாழ்வோமே. ருச

---

20. வாழ்த்து

திருமகள் வாழ்க வாழ்க தெய்வஐம் படைகள் வாழ்க
தெருளளி துளவம் வாழ்க செழுங்கொடி வாழ்க வாழ்க
கருநிறம் வாழ்க வாழ்க கருணைசேர் அடியார் வாழ்க
திருமலை முதலா வுள்ள திருப்பதி பலவும் வாழ்க.

திரு. வி. கலியாண சுந்தரனார் பாடிய
திருமால் அருள் வேட்டல்
முற்றிற்று

குறிப்பு

1. தென்திருப்பேரை

௩. ஆர் - நிறைந்த.

௰. கூர்தல் - உள்ளது சிறத்தல் (Evolution). ஊர்தல் - நடத்தல் ; நிகழ்தல்.

௧௧. ஏனமாய் - பன்றியாய்.

௧௨. குறளனுய் - குள்ளனுய் ; வாமனனுய். மழுவனுய் - பாசுராமனுய். அற வில் வீரனுய் - கோதண்டராமனுய்.

௧௩. கலப்பை ஆளியாய் - பலராமனுய். உலப்பில் குழலனுய் - நீங்காத குழலுடைய கண்ணனுய். குழல் - நாதத்துக்கு அறிகுறி ; நாதம் இறைவனை விடுத்து நீங்காத (அழியாத) ஒன்று.

௰-௧௩. கூர்தல் அறத்தின் நிகழ்ச்சி பத்து அவதாரத்தின் வாயிலாக உணர்த்தப்படுகிறது. பத்து அவதாரத்திலுள்ள வளர்ச்சியைக் கூர்ந்து உன்னுக.

௧௪. ஓம்பும் - காக்கும். அலகிலா - அளவில்லாத.

௧௫. செறியும் - நீக்கமற நிறைந்துள்ள.

௧௭. உன்னுவல் - நினைப்பேன்.

௧௯. பொருநை - தாமிரபரணி.

௨௰. கிளர் - எழும் ; விளங்கும்.

௨௧. மரை - தாமரை. மலர் நோக்கு : வினைத்தொகை.

௨௨. தவளம் - வெண்மை.

௨௩. மாவும் - திருவும்.

௨௪. ஆழிவளையும் - சக்கரமும் சங்கும். சங்கு, ஒலிக்கு அறிகுறி. ஒலி தடித்துத் தடித்து நானுவித உலகமாகிறது. ஆகவே, சங்கு தோற்றத்தை உணர்த்துவதென்க. சக்கரம் அறத்துக்கு அறிகுறி. சங்கால் தோன்றும் உலகைச் சக்கரத்தால் அறவழியில் காத்து ஆள்வதென்க. இவ்விரண்டும் அநாதியே நடப்பனவாதலால் ''வாழி'' என்னப்பட்டது. வாழி நிலைபேற்றை உணர்த்துவது.

௩க. நீட்டல் - சடைவளர்த்தல். மழித்தல் - மொட்டை யடித்தல்.

௩உ. உடலை ஒறுத்தல் - உடலைப் பல வழியிலும் வருத்தல்; ஒறுத்தல் - தண்டித்தல்.

௩௩. பூண்தார் - அணி மாலை முதலியவற்றை.

௩எ. முனைப்பு - ஜீவபோதம்.

௩அ. நெஞ்சே! நின்னிடத்தில் அழகன் (திருமால்) இருக்கப் பழகு.

சரு. கரியினுக்கு - யானைக்கு; கஜேந்திரனுக்கு.

சகூ. சேயினை - குழந்தையை; பிரகலாதனை.

சஎ. குன்றை - மலையை; கோவர்த்தனகிரியை.

ருக. அறிதுயில் விளக்கம் திருவரங்கப்பாக்களிற் பார்க்க.

கூக. நாதமுடிவிலே - பிரணவத்தின் எல்லையிலே.

3556

2. ஆழ்வார் திருநகர்

க. தாமிரபரணி மலையினின்றும் அருவிகளாக ஓடிவந்து ஆறுகப் பெருகுமிடம் பாபநாசம். அங்கே பலநிற மீன்கள் விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவைகள் பார்த்து அனுப்பும் பொருநை (தாமிரபரணி) என்றபடி.

பொன்னும் மணியும் பூவும் நீர்ப்பெருக்கிடை மிதந்தும் ஆழ்ந்தும் வருதல் இயல்பு. அவை முன்னும் பின்னும் ஓடியும் கூடியும் வருங்காட்சி ஒன்ருேடொன்று போரிடுதல் போலத் தோன்றும். அதனுல் "பொருது" என்னப்பட்டது; பொருதல் - போர் செய்தல்.

உ. அற ஆழி - தர்ம சக்கரம்.

௩. பழனம் - வயல்கள். குருகூர் - ஆழ்வார் திருநகர். தேம்பொழில் - இனிய சோலை.

ச. தேருதார் - உண்மை தெளியாதார்.

ரு. ஆண்டவன் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பவன். அவன் தங்குதற் கென்று தனித்தனி இடங்களில் கோயில் கொண்டதென்ன? அந்நுட்பத்தை ஆராய்ந்தால் அது தத்துவமாக விளங்கும் என்றபடி. பால், பசுவின் உடலில் எங்குமிருப்பினும் அது வெளியாகிப் பயன்படுமிடம் மடியேயாகும். மின்னெளி யாண்டுமிருப்பி

னும், அது பொறிவாயிலாகத் தொழிற்படும் இடத்திலேயே விளக்காகத் தோன்றித் துணைசெய்கிறது.

க. கூர்தல் அறம் - தென்திருப்பேரை அகவற்குறிப்பைப் பார்க்க.

எ. கதைத் தத்துவத்தை - புராணங்களின் உட்பொருளை.

அ. திருமாலின் பத்துப் பிறப்பு, கூர்தல் அறத்தை விளக்குவது. அதை ஞானயோகத்தால் தெளிந்தால், மரணம் பிறப்பு என்னும் மயக்கம் அறும். அம்மயக்கம் நீங்கப் பெற்றவர் சித்தர். அவர்க்கு அறிதுயில் நுட்பம் புலனாகும். திருவரங்கப் பாக்களைப் பார்க்க.

கூ. இறை உயிர் ; இயற்கை உடல். இறை, இயற்கையை உடலாக் கொண்டுள்ளதைப் புலவர் காவிய ஓவியக் கலைகளில் இறக்கியுள்ளார். இங்கே சிறப்பாக ஓவியக்கலையைக் கொள்க. அக்கலையில் மூழ்கிச் சிந்திக்கச் சிந்திக்க இறை, இயற்கையை உடலாக் கொண்டுள்ளது விளங்கும் ; எல்லாம் இறைமயமாகத் தோன்றும்.

கo. நீடின் - நிலைத்திருப்பின்.

மனவெம்மையைத் திருமேனி நீலம் போக்கவல்லது. அந்நீலத்தை உள்ளத்தில் நிலைக்கச் செய்தல் வேண்டும். அதற்கு இடையறாத தியானம் வேண்டும். வெம்மை போக்கும் ஆற்றல் நீலத்துக்கு உண்டு. மூளை வறட்சியுடையார் பசுமையைப் பார்த்துப் பார்த்துத் தண்மை பெறுவது இயல்பு.

3. திருமாலிருஞ்சோலை

க. ஆர்த்து - மகிழ்ச்சியால் ஆரவாரித்து.

உ. வாணாளில் - வாழ்நாளில்.

அ. வில் ஆர் - ஒளி நிறைந்த.

கூ. ஏமம் - இன்பமுடைய. செவ்வியிலே - அழகிலே ; மணத்திலே, புதுமையிலே எனினுமாம்.

கஉ. தாழிசை - புலன்களுக்கும் மனத்துக்கும் இன்பமூட்டும் பாவினம்.

கஉ. பதுமையாய் நிற்றல் - ஞானயோகத்தில் அசைவற உறைந்து நிற்றல்.

கசு. அலகை - பேய்.

கஅ- முன்னுதல் - ஆழச் சிந்தித்தல்.

உக. தன்னல மேலீட்டான் தனித்து வாழ விரும்பும் போலித் துறவை.

உஉ. ஆர்ந்த - நிறைந்த.

4. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்

க. “ ஓசை ஒலியெலாம் ஆனாய் நீயே ”—அப்பர்.

உ. கலதி இனம் - தீய இனம் ; மூதேவி இனம்.

ங. அல்ல-தீயன; இருள் சேர்க்கும் வினைகள் ; பயனில்லாதன.

ரு. “ இறைவன் எங்கும் இருக்கிறான் ; வழிபாடு எற்றுக்கு ” என்னும் வாசா கைங்கரியம் வேண்டுவதில்லை. இறைவன் எங்குமிருத்தலை யுணர்தற்கு வழிபாடு வேண்டும் என்றபடி.

அ. இரியும் - கெடும் ; ஓடும்.

கூ. அன்றில் அகன்றில் - பெண்ணாண்; இணைப்பிரியாப் பறவைகள். அடவி - அடர்ந்த இன்பச்சோலை சூழ்ந்த.

5. திருவரங்கம்

க. இருளிலே - முழு அஞ்ஞானத்திலே. தெருளிலே - ஞான யோகத் தெளிவிலே.

உ. வாரிதியே - கடலே.

ச. குழு - கூட்டம்.

ரு. தைவர - தடவ ; வருட.

எ. மால் - மயக்கம்.

அ. புரையிலும் - குற்றத்திலும் ; வலிந்து செய்யும் தவறான காரியத்திலும்.

கூ. வேலையில் - பாற்கடலில்.

க0. வேழம் - யானை ; கஜேந்திரன்.

6. திருவரங்கம்

க. ஒளிர்வு - விளக்கம்.

உ. மலர் - திரு (ஆகுபெயர்). போதாந்தம் - ஷடாந்தங்களுள் ஒன்று; இதுபற்றி, “ இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவுள்ளம் ” என்னும் நூலில் சிறிது விளக்கஞ் செய்துள்ளேன்.

ங. உணர்வாகிய கற்பு. வின்றுணர்வுக்........உடல் - மனித உடல்; மனிதப்பிறவியிலேயே கடவுளை யுணரும் ஆறுவதறிவு விளங்குதற்குரிய கருவி காணங்கள் அமைகின்றன. கனகம் - பொன். அன்புடைய நெறி. பொற்பு - அழகு.

ச. எழில் - அழகு; திரு (ஆகுபெயர்). கவி இருவகை. ஒன்று செயற்கைக் கவி; மற்றொன்று இயற்கைக் கவி. செயற்கைக் கவி, ஈண்டுச் 'சொன்மேவு கவி' என்று சொல்லப்பட்டது. அக்கவி கடந்து, இயற்கைக் கவியில் துயில்கின்ற இன்பம் என்றபடி.

ரு. மாற்குலமாய் - திருமால் குலமாய்; திருமால் அடியவராய். பாற்கடல் வெண்ணிற ஒளியாயிருப்பது. அது விந்து தத்துவத்துக்கு அறிகுறி. நாத தத்துவம் ஒலி. ஒலி எப்பொழுதும் பாம்புபோல் சுழன்று சுழன்று எழுந்து தொழிற்படுவது இயல்பு. அதுபற்றி நாதத்தைப் பாம்பாகச் சொல்வது மரபு. நாதமும் விந்துவும் முடிந்த தத்துவங்கள். அவைகளினின்றுமே பிற தத்துவங்கள் தோன்றும். நாத விந்துவைக் கடந்ததும் கடவுள் காட்சி பெறலாம். அவ்விரண்டுக்குமேல் விளங்குவது பரம்பொருள். அங்கே பரம்பொருள் சாந்த மயமாயிருக்கும். அச்சாந்தம் சொல்லற்கரியது.

பாற்கடல் - விந்து; பாம்பணை - நாதம்; பள்ளி - அறிதுயில், சாந்தம். இந்நுட்பங்கள் குருநாதன் வாயிலாகக் கேட்டுத் தெளியத் தக்கன.

குருநாதன் அருளால் ஞான யோகத்தில் அமரும் பேறு பெற்றால் அஞ்ஞான இருளெல்லாம் கீழே சென்று சென்று மறையும்; ஞானமிர்தம் மேலும் மேலும் பொங்கியெழும்; அகக்கண் திறக்கும்; உலகிற்கல்லாத—பேச்சற்ற—கல்வி யெல்லாம் கற்றல்கூடும். அக்கல்வி பெறுவோரே திருமாலடியவராவர். அவரது நெஞ்சம் திருவரங்கமாகும்.

சு. கடல், மலை, காடு, காறு, கழி, உடல், உளம் யாவும் மாயா காரியங்களைக் குறிப்பன. உணர்வு - மாயா காரியங்களின் கூட்டால் அமையும் பொய்யுணர்வு. படல் கடிய - அறியாமைத் திரை நீங்க.

அ. "அஞ்சும் அடக்கடக் கென்பர் அறிவிலார், அஞ்சும் அடக்கும் அமரரும் அங்கில்லை, அஞ்சும் அடக்கில் அசேதனம் ஆகுமென்றிட்டு, அஞ்சும் அடக்கா அறிவறிந் தேனே"—திருமந்திரம்.

௯. கால் - காற்று. ககனம் - ஆகாயம். நெறி - மலயோகநெறி. வென்றி - திரு (ஆகுபெயர்).

௧0. எம் பெருமானே அறிவாய்.

சொல் மறந்த வாழ்த்து - சொல்லாமற் சொல்லி நினையாமல் நினைத்தல்; நினைப்பும் மறப்பும் அற்றநிலை. அதை அறியாத கூட்டத்திடை வீழ்ந்து கெட்டேன் என்றபடி.

7. திருவரங்கம்

௩. கனம் - ஆகாயம்.

௯. புல்லாயோ - தழுவாயோ.

8. திருவரங்கம்

௧. ஆக்கம் - செல்வம். திரு அணங்கு அகலம் - இலட்சுமியை மார்பிலுடைய. செல்வர் - அமலயோகச் செல்வர்.

௨. திருவரங்கம் பாட்டு - 6, குறிப்பு - 5 பார்க்க. படைப்பு, நாதத்தினின்றும் தொடங்குவது. அஃது இங்கே 'நான்முகனை உந்தியளிப்பது' என்று குறிக்கப்பட்டது. சிரமாரும் - துவாத சாந்தத்தில் நிறைந்துள்ள.

௩. கதிர்க்கெல்லாம் - சூரிய, சந்திர நட்சத்திரங்கட்கெல்லாம். அரவு - பாம்பு; குண்டலினி. அரவெழுப்பி நிற்கும் அமலயோகர் மதி அமிழ்தம் பொழியும் (அமிர்த கலசம்).

௪. பாவை - திரு. புத்தமிர்தம் - புதிய அமிழ்தம். சித்மயம் - அறிவுமயம்.

௫. கானவனை - வேடனை; குகனை. தெவ்வர் - பகைவரும்.

௬. மாருதிக்கு - அநுமானுக்கு. கால் - காற்று. மாருதி, வாயு புத்திரர்; நல்லயோகி. அவருக்குக் காற்றையருளல் என்பது இறைவன் காற்றுக்குக் காற்றாயிருப்பதைக் குறிப்பது. காலளித்தல் என்பதிலுள்ள வேறு பொருள் வெளிப்படை.

௭. அன்பு நவநீதம் - அன்பாகிய வெண்ணெய். தென்புலவர் - தமிழ்ப் புலவர்; இங்கே ஆழ்வார்.

௮. கண்ணபிரான் எங்குமிருப்பவர். அவரது அருணாதக் குழலிசை எங்கும் முழங்கிய வண்ணமாயிருக்கிறது. அதைக் கேட்கும்

பேறு பெற்றவர் மூனைப்பு நீங்கிப் பெண்மை எய்துவர். எல்லாரும் அந்நிலை எய்தல் வேண்டும் என்னும் அருள் நோக்குக் கண்ணபிரானுக்கு உண்டு. இவையாவும் புன்னையடியில் கண்ணபிரான் குழலூதல், அவரைச் சூழ்ந்து மங்கையர் நிற்றல் முதலியவற்றில் விளங்குதல் காண்க. இவைகளைப் பற்றித் "தமிழ் நாடும் நம்மாழ்வாரும்" என்னும் நூலில் சிறிது விரித்துக் கூறியுள்ளேன்.

௧. கான்முளைக்கு - பிரகலாதனுக்கு. அளிஆலும் - கருணை தேங்கும். மலருளத்தில் - நெஞ்சத்தாமரையில்; ஹிருதய புண்டரிகத்தில். மாமிசமயமாயுள்ள ஹிருதயத்தைப் பொன்மலர் மயமாக அதாவது திருவரங்கமாகச் செய்து கொள்ளல் வேண்டும். அங்ஙனஞ் செய்துகொண்டோர் நெஞ்சில் அறிதுயில் செய்யுந் தெய்வம் என்றபடி.

9. சீர்காழி

௧. கிளர் அடி - அமல யோகர் நெஞ்சில் வளருந் திருவடி.

௨. சிலையெலாம் வணங்குஞ் சிலையை ஏந்துவோனே கலையெலாம் பூத்த அன்னையின் கலையில் மூழ்க வல்லான். உயிர்களின் அலைவுகளை யெல்லாம் தீர்ப்பவன் அவனே என்றபடி.

௩. "மனமெனுந் தோணி பற்றி......"—அப்பர்

௪. இராமாயணத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஸ்ரீராமபிரான் அஃறிணை உயர்திணையாகிய எல்லா உயிர்களிடத்தும் சகோதர நேயம் பாராட்டியது நன்கு விளங்கும். நெஞ்சிற் பகைமையில்லாரைப் பார்க்கும் உயிர்களும் பகைமை நீங்கும் என்பது கருத்து.

எ. இரக்கம் அணங்கினிடத்து மட்டுங் காட்டப்படவில்லை; அரக்கனிடத்துங் காட்டப்பட்டது. ஸ்ரீராமபிரான் இகல் கொண்டு அரக்கனிடம் போர் புரிந்தாரில்லை; இரக்கங் கொண்டே அவனிடம் போர் புரிந்தார். இது மறக்கருணை என்று சொல்லப்படும். அரக்கன் ஆயுதங்களெல்லா மிழந்து நின்றபோது ஸ்ரீராமபிரான் அவன் மீது அம்பு சொரிந்து அவனைக் கொல்லக் கருதினாரில்லை. இஃது இகலின்மையைக் காட்டுவதன்றோ? விரிவு இராமாயணத்திற் பார்க்க.

அ. இராமாயணத்தின் தத்துவம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

௯. விளங்கிழை - சீதை. பின்னோன் - இலக்குமணன்.

௧0. காம நீர் - அச்சமூட்டுங் கடல். பைந்துணர் வாகை - பசிய பூங்கொத்தாலாகிய வெற்றி மாலே.

10. தில்லே

௪. செல் ஊரும் பொழில் - மேகந் தவழுஞ்சோலே.

௫. கடி - மணம் ; சோலேயின் மணங்கமழுந் தில்லே.

11. திருக்கோவலூர்

௧. எய்ப்பினில் - இளேப்பில் ; வறுமையில். வைப்பு - சேமநிதி.

௩. கண் அமை - கணுக்களேயுடையமூங்கிலின். கடற்பயிர்-கடலெனப் பரந்துள்ள பயிர்களின். யாழின் பண் அளி - யாழ்ப் பண்ணே முழக்கும் வண்டுகளின். பசுமைகளெல்லாம் கோவல் வாழ்வின் குளிர்ந்த அருளுடைய பசுமை என்றே.

௪. செச்சைகள் ஆலும் - மயில்களாடும்.

௫. மீன் - நட்சத்திரங்கள். தேன் - வண்டுகள். பாண் - பாட்டு. திரை - அலே.

௮. சிலேசெறி - பாறைகள் நிறைந்த.

௯. நண்பர் - மா. ரா. குமாரசாமிபிள்ளே. மணம்பூண்டி - குமாரசாமிபிள்ளே வாழ்ந்த ஊர். அது திருக்கோவலூருக்கு எதிரிலுள்ளது; இடையில் பெண்ணேயாறு.

12. திருக்காஞ்சி

௧. குழுமி - சேர்ந்து; கூடி. பைந்தாரன் - பசிய மாலேயணிந்தவன். பவம் - பிறவி நோயை. நந்தாத - அழியாத.

௨. பிணு - பெண்.

௩. மட்டு - தேன் ; வாசனேயுமாம். செறிந்து ஈண்டி - அதிகமாக நெருங்கிக் கூடி. பொலம் - பொன். எட்டுடையன் - அஷ்டாட்சரமுடையவன் ; அஷ்ட மூர்த்தி எனினுமாம்.

௪. உளும் - உள்ளும் ; நினேக்கும்.

௫. செற்றம் அறு பணம் - கோபமில்லாத படம் ; சீறுது அன்புடனே என்றபடி.

௬. புள்ளரசு - கருடன். புள்ளரசீர் - கருடப் பறவைகளே ; பருந்துகளே.

எ. நிரை - கூட்டம். கணம் - கூட்டம்.

கo. தருக்கள் நிரை - மரச்செறிவு. அருக்கன் - சூரியன்.

13. திருவல்லிக்கேணி

ங. "சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே"—திருவாசகம்

ச. சிலைகளிடையே - விற்களினிடையிலே.

ரு. வம்பு - வாசனை.

கூ. மனம் : குருக்ஷேத்திரம். கெட்ட எண்ணங்கள் : நூறுபேர். நல்ல எண்ணங்கள் : ஐவர். இவ்விரு கூட்டத்துக்கும் நடைபெறுவது பாரதப் போர். போரிடை எழுவது கண்ணபிரான் கீதை. நாடோறும் மனத்தில் பாரதப்போர் நிகழ்ந்த வண்ணமாயிருக்கிறது. அப்போரிடைக் கீதை நாதம் கேட்ட வண்ணமிருக்கிறது. ஞானயோகத்தின் முதற்படியிலேயே இந்நுட்பம் விளங்கும்.

கo. களைகண் - பற்றுக்கோடு ; துணை.

14. திருவல்லிக்கேணி

உ. படல் - இருள் திரை ; அஞ்ஞான மயக்கம். மடல் - பூவிதழ்.

ரு. சித்மயம் - ஞானமயம்.

கூ. எண் - எண்ணம். அணங்கானூர் - பெண்ணானூர்கள். கண்ணன் இசையமுதம் உண்டால் ஜீவ போதம் நீங்கிப் பெண்மை கூடுதல் இங்கே சொல்லப்பட்டது.

கூ. அரிமாலை - பொன்னரிமாலை ; வாடாமாலை.

15. திருவல்லிக்கேணி

ங. கூர - உள்ளது சிறக்க.

ச. பண்ணில் - இசையில்லாத ; தகுதியில்லாத.

ரு. அழகுமரு - திருவிளங்கும்.

கூ. விலகுந் துறவுக்கு - உலகை இறையாகக் கொள்ளாது, அதை மாயையாக் கொண்டு அஞ்சி, உலக வாழ்வினின்றும் விலகும் போலித்துறவுக்கு.

நிலவும் கதிரும் - சங்குஞ் சக்கரமும். நிலவுபோன்றது சங்கு ; கதிர் (சூரியன்) போன்றது சக்கரம்.

எ. காழ்வு - காழ்ப்பு, வைரம், வன்மம்.

௯. அரவு-நஞ்சுடையது, அதாவது பகைமையுடையது; அதையும் நேசித்து அதன்மீது துயில்கின்றாய்; நின் அன்பு என்னே என்றபடி. அன்புக்கு முன்னே பகைமை பட்டொழியும் என்பது கருத்து.

௧௦. இளஞ்சேயில் - இளங் குழந்தையில். நின்பெருமை பிறங்க (விளங்க). அவைகளை (வெண்மை மதி முதலியவற்றை) நண்ணும் பொழுதே.

16. திருமலை

எழுமலை - திருமலை; திருப்பதி.

எழு மேகங்கள் - சம்வர்த்தம், ஆவர்த்தம், புட்கலாவர்த்தம், சங்காரித்தம், துரோணம், காளமுகி, நீலவருணம். இவை முறையே மணி, நீர், பொன், பூ, மண், கல், தீ என்னு மழைகளைப் பெய்வன.

எழுநிறம்-சிவப்பு, பச்சை, மஞ்சள், நீலம், இந்திர நீலம், ஊதா, கோமேதகம்.

எழு நாள் - ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி.

எழு இசை - சட்சம், இடபம், காந்தாரம், மத்திமம், பஞ்சமம், தைவதம், நிடாதம். (ச-ரி-க-ம-ப-த-நி).

எழு மூலங்கள்-சத்ததாது; இரசம், இரத்தம், சுக்கிலம், மூளை, சதை, எலும்பு, தோல்.

எழு முனிவர்கள் - அகத்தியன், ஆங்கிரசன், கௌதமன், காசிபன், புலத்தியன், மார்க்கண்டன், வசிட்டன். (மாறுபட்ட முறைமையு முண்டு).

௨. ஒளி - விந்து. வாகை - வெற்றிமாலை.

௩. வளை - சங்கு. ஆழி - சக்கரம்.

௪. மலையில் வாழ.

௭. பரல் - பருக்கைக் கல். கூர்ங் குண்டு - கூரிய குண்டுக்கல். அறை - பாறை. கா - சோலை. நந்து - நத்தை. நுழை - ஒருவகை நரி. புறவு - புறா.

௮. ஏனம் - பன்றி. எருது ஆ. ஊனர் - ஊன் வேடர். தேனர் - தேன் குறவர். உரவோர்கள் - வலியர்கள். உறவோர் - அன்

பர். உம்பர் - தேவர். கானர் - இசைஞர். காணர் - ஞானநோக்கர். மான - பெருமை பொருந்திய.

௬. மூலஒலி - பிரணவம். முதலின் எழுத்து - அகரம். காலில்- காற்றில். பாம்பு - குண்டலினி. கனகம் - பொன்.

௧0. உரம் - மார்பு.

17. திருமலை

௧. கனிமொழியின் எல்லையிலே - தமிழ் நாட்டின் எல்லையிலே (வேங்கடம் தமிழ்நாட்டின் வடஎல்லை). சனியை யொத்த நகரம்.

௨. ஒறுத்தேனோ - தண்டித்தேனோ. தகைந்திடுதல் - தடுத்தல்.

௩. தார் - Tar. மா - திரு; அழகு. பிணிபடை - நோயாகிய பட்டாளம். ஓம்பாவே - வளர்க்காவே.

௫. அருக்கன் - சூரியன். பெருக்கு - செல்வம்.

௭. பொன்சாரம் - உடலிலுள்ள பொன் சத்தை. உன்சாரம் - உன்னருட்சாரம். உயிர்ப்பு - சுத்த பிராணன் (Ozone).

௮. மன்றுகள் - நீதி ஸ்தலங்கள். உணவு இல்லம் - ஹோட்டல்கள். மலச்சிக்கலே எல்லா நோய்கட்கும் பிறப்பிடம்.

௯. மன்பதையை-மக்கள் கூட்டத்தை ; (பிற உயிரினங்களையுஞ் சேர்த்துக் கொள்க).

௧0. பட - ஒழிய.

18. திருமலை

௨. ஆர்ப்ப - ஒலிக்க. வளி - காற்று. விம்ம - பொங்க.

௩. பரிதிமதி - சூரிய சந்திரர். முழவு - மத்தளம். கரி - யானை. காட்டாக்கள் - காட்டுப்பசுக்கள். சிறைகள் - வண்டுகள். வான்பறவை- வானம்பாடி.

௪. கோன் பசுமை - அரச தருமம். குடிப்பசுமை - குடிவளம்.

௫. முழை - குகை. ("கள்ளர் குகை" என்று கிறிஸ்துவுங் கூறினர்).

௭. கிறை - கற்பு ; ஒழுக்கம்.

௯. வேழ இனம் - யானைக்கூட்டத்தின். களிகண்டு - மத முழக்கங் கண்டு. வெருவுகின்றேன் - நடுங்குகின்றேன்.

௧௦. நளின மலர் - திருவடித்தாமரை. சித் - ஞானம். எற்பு - எலும்பு. வெற்பினிலே - திருமலையிலே. மங்கை - அலர்மேல் மங்கை அம்மையார்.

19. நாமாவளி

௩௭. திருவடி சேர்தற்குரிய வாழ்வைச் செகத்தில் செய்து கொள்ளாயோ ?

௪௦. சோதரம் - சகோதரம்.

௪௫. கீழோனாகிய எனது. வீட்டல் - அழித்தல்.

௫௦. ஒருங்கள் - ஒன்றி உன்னுங்கள்.

௫௩. கோலும் - செய்யும் ; படைக்கும்.

